

Giới thiệu Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời

Thể Loại: Ngôn tình hiện đại, cán bộ cấp cao, quân nhân, trọng sinh, tình cảm, ảm áp, ngọt sủng, ngược tâm...

Tại Nguyễn gia, con gái lớn là thiên thần đáng yêu của ba mẹ, cậu trai út lại là bảo bối của gia đình. Vì vậy, Nguyễn Tĩnh Vi chỉ là một cái bóng trong ngôi nhà này, trầm lặng tự ti, cuộc sống không bằng thú vật. Cuộc đời cô cũng chỉ vì yêu sai người mà rơi vào kết cục bi thảm, thai hư mạng vong.

Vừa mờ mắt ra lại trở về năm 16 tuổi, cô gặp được vị nhị thế tử đời trước đây đưa cô mà cô tránh anh như tránh quỷ.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ thấy chàng trai vừa đánh bóng xong, một thân mồ hôi chạy về phía cô, cô theo bản năng đưa tay lên nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán anh...

Màn đêm buông xuống cũng là lúc hết giờ tự học buổi tối, Tĩnh Vi bị Lê Thận Hành chặn ở sân thể dục: Nguyễn Tĩnh Vi... kết cục của việc tán tỉnh đàn ông đang lúc khí huyết phương cương là gì em cũng đoán được đúng không?

Lê Thận Hành nói, mạng của anh là của gia tộc, lòng của anh dành cho quốc gia nhưng mệnh căn của anh mãi mãi chỉ dành cho Tĩnh Vi...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Anh Buông Tôi Đi, Tôi Không Yêu Anh

Nhóm Dịch: Thất Liên Hoa

Biệt thự Lê gia đề phòng nghiêm ngặt, dưới ánh trăng sáng, một đội hộ vệ đeo huân chương chữ thập cầm súng canh gác, đình biệt thự nhọn hoắt thâm nhập trong màn đêm, mà ánh trăng non kia chính là điểm xuyết thêm vẻ đẹp của nó.

Ở nước A, không biết bao nhiêu cô gái theo đuổi Lê Thận Hành như xưa vịt nhưng đến cuối cùng chỉ có thể ảm đạm xuống sân khấu.

Nhưng từ trước tới nay Tĩnh Vi luôn muốn thoát khỏi người anh.

Thoát đi nơi rộng rãi trải đầy tơ vàng này, thoát đi tên thiếu gia ăn chơi trác táng, tàn nhẫn độc ác Lê Thận Hành.

Cô đứng cạnh vực núi, gió mạnh thổi bay mái tóc cô, cô không còn đường lui chỉ có thể trở mắt nhìn người đàn ông kia đến gần mình.

Gió thổi rồi tung mái tóc anh, ngũ quan không hề bắt bẻ ở trong bóng đêm càng thêm rõ ràng.

Anh cười rộ lên như ánh sao trên trời nhưng lúc này ánh mắt anh nhìn cô chỉ có sâu thẳm và tĩnh lặng.

"Tĩnh Vi"

Anh gọi tên cô, lạnh lẽo hơn cả gió lạnh tận sâu trái tim, cả người cô run lên, từ từ lùi ra sau.

Đá vụn lăn xuống núi nhưng cô không hề để ý, Nguyễn Tĩnh Vi cắn chặt môi:"Lê Thận Hành, anh buông tay đi, tôi không yêu anh, từ đầu đến cuối người tôi yêu chỉ có Tổng Nghiệp Thành".

Người nọ đi được mấy bước liền dừng chân, đôi môi cao ngạo nhếch lên, anh cười nhưng nụ cười làm đau nhức lòng ngực Tĩnh Vi.

Lê Thận Hành từ từ giơ tay lên, có gì đó theo lòng bàn tay anh bay ra, điều trụ nho nhỏ theo gió bay đi khó khăn lắm dừng ở trước người Tĩnh Vi.

*Điều trụ: giống như mặt dây chuyền

Đây là món quà mà ba năm trước lúc sinh nhật anh, cô tùy tiện mua ở ngoài phố, cô còn nhớ rõ giá chỉ có 80 tệ, cái giá đó ngay cả đôi tất của anh thôi cũng không mua nổi nhưng anh lại coi như trân bảo, ngày đêm chưa từng rời khỏi người.

Nhưng hiện nay anh tự tay vứt bỏ.

Tĩnh Vi bỗng nhiên mờ to hai mắt, nước mắt cuộn cuộn mà rơi:"Lê Thận Hành..."

"Nguyễn Tĩnh Vi, anh thành toàn cho em"

Anh nhìn cô lần cuối sau đó xoay người rời đi chưa một lần quay đầu nhìn lại.

...

"Nguyễn Tĩnh Vi, kiếp này đừng để anh nhìn thấy em"

Tĩnh Vi đột nhiên từ ác mộng bừng tỉnh nhưng mí mắt như nặng ngàn cân không cách nào mở nổi.

Lòng ngực như có hòn đá đè nặng, cô sắp không thở nổi, ác mộng từ lần này đến lần khác kéo tới, cô lại lâm vào hôn mê.

"Tĩnh Vi, Tĩnh Vi..."

Người đàn ông tuổi trẻ, anh tuấn cúi người nhẹ nhàng gọi vài tiếng mà cô gái nằm trên giường, hai má ửng đỏ, bụng nhỏ phồng lên, ngũ tạng kì lạ không hề phản ứng.

"Nó ngủ rồi sao?" Lưu Ái Anh đẩy cửa phòng ngủ tiến vào dò hỏi.

Tổng Nghiệp Thành gật đầu, trong mắt lướt qua sự không đành lòng. Luru Ái Anh đi tới, nhìn biểu tình của con trai, lạnh lùng cười: "Con đừng có đau lòng, tương lai con tươi sáng, dạng đàn bà nào không có? Con phải đính hôn với Thiên Kim nhà Ngu Chính Ủy, chẳng lẽ vì nó mà đưa con trong bụng nó mà hủy hoại tiền đồ của mình hay sao?"

Tổng Nghiệp Thành nhủu mày không nói lời nào, ánh mắt dừng ở trên mặt Nguyễn Tĩnh Vi.

Cô trời sinh xinh đẹp, tính tình nhu nhược, toàn râm toàn ý yêu hấn, dù hấn sắp đón đầu nhưng cô vẫn tình nguyện đi theo hấn.

Đàn ông đối với đàn bà có vài phần thương tiếc nhưng Luru Ái Anh nói đúng, hấn không thể vì một người đàn bà mà hủy hoại tiền đồ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thai Chết Trong Bụng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Đừng lẽ mề nữa, vừa nãy nó đã uống thuốc phá thai nhưng đứa bé lớn như vậy rồi không thể chảy ra, mẹ phải tự mình ra tay mới được"

Luru Ái Anh rút một chiếc chày cán bột từ trong tạp dề đeo bên hông, trực tiếp đi tới trước giường.

Nguyễn Tĩnh Vi ngủ rất say không biết là gặp giấc mộng gì, cô nhủu mày thật sâu, đáng yêu điềm đạm không nói nên lời, Luru Ái Anh không nhin được thẳm mẳng câu đồ dê tiện, không biết xấu hổ quyền rũ con trai tao!

Tổng Nghiệp Thành cảm thấy như bị dao đâm vào tim nhưng vẫn dằn xuống đẩy cửa rồi đi.

Hấn đi tới cạnh cửa sổ ở phòng bên ngoài, trái tim nhức nhối không sao hiểu được.

Hấn có tình cảm với Nguyễn Tĩnh Vi nhưng đàn ông càng coi trọng con đường làm quan và tiền đồ cho nên chỉ có thể hi sinh cô.

Tĩnh Vi, anh sẽ bồi thường cho em, chờ sau này anh trở thành lớp thượng lưu, anh nhất định sẽ bồi thường cho em..

Bên trong phòng, Luru Ái Anh xóc chân trên người Nguyễn Tĩnh Vi, máu tươi không tiếng động trào ra, ướt đầm quần áo trên người cô cùng với chân đệm dưới người, được liệu làm cô ngủ say không tỉnh, Luru Ái Anh bủu môi, mặt không đổi sắc cầm chày cán bột đặt trên vùng bụng phồng cao kia.

Lúc trước khi còn ở trong thôn, mẹ bà ta chính là bà đỡ trong thôn, khi đó điều kiện chữa bệnh lạc hậu, rất nhiều đàn bà sinh con ngoài ruộng, mẹ Luru dựa vào chày cán bột giúp mấy thai phụ sinh con ra, nhưng hiện tại thì khác.

Bà ta không nói cho Tổng Nghiệp Thành là bà ta cho Nguyễn Tĩnh Vi uống thuốc có tính phá hủy tàn bạo, có lẽ lúc này đứa bé trong bụng đã không còn, cô ta đã lớn thảng, lại dùng thuốc ngủ xong lúc này vẫn ngủ say không tỉnh, sẽ không thể dùng lực, chỉ có thể dùng ngoại lực tác động sau đó để cái thai đó "sinh" ra.

Luru Ái Anh không hề có biểu cảm gì, đôi tay thô ráp dè hai đầu chày cán bột sau đó dùng sức mà đẩy xuống.

"Á..."

Tiếng hét đau đớn vang lên như muốn thủng óc nhà, cô gái nằm trên giường vốn đang ngủ say đột nhiên như con cá gỏi chết ra sức mà giãy giụa. Luru Ái Anh đưa một bàn tay ra tùy tiện cầm thứ gì đó nhét trong miệng Nguyễn Tĩnh Vi, thân hình thô trắng nửa áp lên người cô, cánh tay càng ra sức không hề dừng lại.

Máu tươi ào ạt chảy ra ngoài, da thịt bóc ra đau đớn còn khó chịu hơn bị lăng trì không cách nào chịu đựng được, Nguyễn Tĩnh Vi bị chặn miệng chỉ phát ra những tiếng um um..., mười ngón tay cuộn tròn lại, bắt lấy cánh tay Luru Ái Anh ra sức moi tay, muốn đẩy bà ta ra...

Luru Ái Anh cắn răng chịu đựng sau đó dùng toàn bộ sức lực lên chày cán bột dùng sức đẩy xuống...

Nguyễn Tĩnh Vi mờ mắt ra chỉ cảm thấy như có một cục máu hoàn toàn tách ra khỏi cơ thể mình, hai tay cô kiệt sức hạ xuống, từ thai từ trong thể chảy ra ngoài, cô nặng nề ngất đi.

Luru Ái Anh thở phào nhẹ nhõm, cả người như hư thoát ngồi dưới đất há mồm thờ hồng hộc.

Trên giường, mấy tấm đệm đều bị nhiễm máu tươi.

Luru Ái Anh nghỉ ngơi xong đứng lên rời khỏi phòng ngủ sau đó cầm đồng tro tàn vơ vét từ hộ nông già đi vào.

Hạ thân Nguyễn Tĩnh Vi vẫn không ngừng chảy máu đứa bé gần như đủ thảng cứng rắn bị ép ra, Luru Ái Anh vẫn không thềm nhìn tới, cầm tro đồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Con Gái Nhỏ Của Nguyễn Gia Còn Không Bằng Một Con Chó

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô gái nằm trên giường ngất đi đến giờ vẫn không tỉnh, Luru Ái Anh nhìn dòng máu tươi kia lại dùng rom rạ tách ra, sau đó phủ lớp tro lên, mãi đến khi máu dần ngừng chảy, bà ta mới

hử lạnh một tiếng xoay người đi ra ngoài.

...

Tháng 2 thời tiết lạnh giá.

Nhưng vì kẻ sinh nhai, mọi người bận rộn tới mức trời chưa sáng đã phải rời giường bắt đầu một ngày làm lụng vất vả.

Chợ là nơi náo nhiệt nhất nhưng hôm nay lại náo nhiệt hơn hẳn ngày xưa.

"Có thấy không? Cô ta có tiếng là giày rách... nghe nói còn ít tuổi đã làm tiểu tam nhà người ta, phi, thật không biết xấu hổ."

"Đúng vậy, thật là mất mặt, khó trách người ta không cần cô ta..."

Không biết là ai nhặt một đôi giày từ trong đồng rác ném lên người Nguyễn Tinh Vi, sau đó cả đám cười vang.

Ông quản của Nguyễn Tinh Vi đều là máu, mỗi bước đi như đạp lên lưỡi dao, đau đớn vô cùng.

Nhưng cô không thể chết ở chỗ này được, cô không thể cứ thế bị người ta thóa mạ mà chết ở đầu đường gió lạnh được.

Cô không muốn cống một thân ô danh mà chết đi.

Nhưng cô không chịu đựng được nữa rồi.

Trời dần sáng, sương lạnh đầy đất, cô nằm gầy gù trên mặt đất bẩn thỉu, chop mũi đầy mùi hôi tanh, mỗi khi hít thở đều giống như có vô vàn dao nhỏ tràn vào khi quân.

Hạ thân còn không ngừng chảy máu, nhưng cô đã đau đến chết lặng rồi.

Tinh Vi biết đứa bé đã chết, lòng cô cũng chết theo rồi.

Cái gì mà Thệ hải minh sơn, cái gì mà lời ngon tiếng ngọt, tất cả đều là giả dối, cô rốt cuộc cũng thanh tịnh, nhưng mà đã quá muộn rồi...

Cô khiến Lê Thận Hành tổn thương, thương tích đầy mình, một lòng một dạ trả giá Tống Nghiệp Thành, toàn bộ tâm tư, tình cảm, tất cả đều dành cho Tống Nghiệp Thành nhưng kết cục đòi lại thể thâm thể này.

Tinh Vi hốt hoảng nhìn về phía xa, Tống Nghiệp Thành ôm lấy Ngu Tư Vũ đứng nơi đó lạnh nhạt nhìn cô.

Khuôn mặt Tống Nghiệp Thành anh tuấn, thờ ơ mà hờ hững nhìn, Ngu Tư Vũ cao ngạo hất cằm nhìn cô, khóe môi tươi cười như chính cô ta là người chiến thắng.

Tinh Vi rũ mắt, cô có thể cảm giác được sinh mệnh đang dần xói mòn nhưng cô còn nhiều tiếc nuối và hối hận đến thế.

Nếu có thể sống lại một lần nữa...

Thì thật tốt biết bao.

Tinh Vi gất gao cào móng tay vào lòng đất, một hơi cuối cùng từ từ phun ra.

Cô chết, chết ở độ tuổi đẹp nhất 22.

...

Nguyễn Tinh Vi 16 tuổi ngồi trước cửa sổ chống cằm nhớ lại chuyện đời trước.

Ánh nắng tháng 9 chiếu vào đầy ấm áp.

Cảm giác được sống thật là tốt mà càng tốt đẹp hơn chính là tất cả đều chưa muộn.

Nguyễn Tinh Vi nhảy xuống ghế nhựa, xoay người đi đến cửa phòng ngủ.

Hôm nay là sinh nhật cô cũng là sinh nhật chị gái hơn cô một tuổi Nguyễn Tư Vũ, ở thời đại còn chưa thịnh hành việc sinh mổ mà hai chị em trùng hợp sinh cùng một ngày mới chính là duyên phận, càng nên thân thiết với nhau mới phải.

Nhưng sự thật có lẽ hai chị em bất tự xung khắc, từ bé Nguyễn Tư Vũ đã chán ghét Nguyễn Tinh Vi.

Mà ba mẹ Nguyễn gia lại thích trưởng nữ biết nói ngọt làm dáng, mà con gái út Nguyễn Tinh Vi quá bình thường, thậm chí có thể nói con gái nhỏ của Nguyễn gia còn không bằng con chó trong nhà.

Nguyễn Chính Trạch còn đỡ, tuy con gái nhỏ trầm mặt ít nói, không biết làm nũng nhưng dù sao cũng xinh đẹp, học giỏi tuy không yêu thương bằng con gái cả Nguyễn Tư Vũ nhưng cũng rất dễ bụng.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị Đánh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng Diên Tiểu Phân lại khác, bà ta thương con gái cả tận xương, hân không thể hái trắng trên trời cho cô ta nhưng đối với đứa con gái út hại bà ta vì sinh ra cô mà mất việc xem cô như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Nhất là vào 7 năm sau, rốt cuộc bà ta cũng sinh ra một đứa con trai, lúc này mới có thể ngẩng cao đầu mà đắc ý, sau đó càng chán ghét Tĩnh Vi, ghét đến đinh điểm.

Lúc sinh ra Tĩnh Vi, Nguyễn Gia bị phạt một số tiền, Diên Tiểu Phân mất việc, lúc sinh ra đứa con độc đinh này thì cả nhà không đào đâu ra tiền.

Mấy năm nay nhà máy của Nguyễn Chính Trạch đình trệ, Nguyễn Gia vẫn luôn không xoay ra tiền.

Ý của Diên Tiểu Phân chính là con gái cả Nguyễn Tư Vũ sắp thi đại học, nhất định không thể chậm trễ mà đứa con gái út có thể ra ngoài làm thêm kiếm tiền, vừa lúc kiếm tiền trợ cấp cuộc sống cho gia đình.

Nhưng Tĩnh Vi không chịu, Nguyễn Chính Trạch không chịu.

Con gái út học hành không tệ, ông không nỡ để con bé bỏ học mà Tĩnh Vi lại có sở thích đọc sách.

Diên Tiểu Phân không lay chuyển được chồng, trong nhà bốn vách tường trống trơn, bụng khí này hoàn toàn rơi trên đầu Tĩnh Vi.

Đời trước Nguyễn Tĩnh Vi liều mạng lấy lòng ba mẹ, chị và em trai nhỏ nên nén lửa giận làm trâu làm ngựa.

Nhưng sau đó Nguyễn Tư Vũ vẫn dẫm lên cô vào bùn lầy hung hăng tra tấn.

Mà đứa em trai độc đinh của cô lại xem cô người chị không được cưng chiều mà xem như con chó gọi tới gọi lui.

Mẹ cô Diên Tiểu Phân chờ đến khi cô chết vẫn không cho cô sắc mặt tốt.

Nguyễn Tĩnh Vi đứng trước cửa phòng ngủ hít một hơi thật sâu.

Trời cao cho cô sống lại một lần, nếu cô vẫn như đời trước sống như quỷ thì thật có lỗi với ông trời an bài.

Diên Tiểu Phân buông giò rau trong tay đi tới phòng con gái út gõ cửa: "Mặt Trời lên tới tận móng rồi mày còn không biết dậy mà giúp tao làm việc nhà, cả ngày chỉ biết ngồi ăn chờ chết, thật đúng là kiếp trước tao tạo nghiệp gì mà sinh hạ đứa sao chổi như mày."

Nếu là ngày xưa không cần chờ Diên Tiểu Phân gõ cửa, sáng sớm Tĩnh Vi đã bỏ dậy giúp bà ta đi chợ nấu bữa sáng rồi dọn dẹp nhà cửa.

Nhưng hôm nay Diên Tiểu Phân gõ cửa, Tĩnh Vi vẫn không có động tĩnh gì.

Diên Tiểu Phân nổi giận: "Con nhóc chết tiệt kia mày muốn tạo phản phải không? Còn không lăn ra đây cho tao. Chờ lát nữa chị mày về làm chậm trễ chị mày đón sinh nhật, tao lột da mày."

Tĩnh Vi cười nhạt từ từ mở cửa.

Diên Tiểu Phân chống eo đứng ngoài cửa mắng chửi nước miếng văng tung tóe, Tĩnh Vi thình lình mở cửa, không hề như ngày xưa sợ hãi co tay co chân đứng đó, ánh mắt cô trong trẻo, bình tĩnh nhìn bà ta, đôi môi đỏ thắm nở nụ cười không kiểu ngạo không siểm nịnh.

Diên Tiểu Phân chửi bậy đột nhiên im bặt, bà ta không dám tin tưởng nhìn Tĩnh Vi nhưng Tĩnh Vi đã nhấc chân ra cửa phòng, lập tức đi tới cửa phòng khách.

Diên Tiểu Phân xoay người lại, thấy cô khom lưng đôi giày, dưới tà váy kẻ sọc ô chính là đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn chọc mù mắt người.

Bà ta hồi phục tinh thần, tiến lên kéo cánh tay Tĩnh Vi mà mắng: "Con nhóc chết tiệt kia mày đi đâu? Tao gọi mày cả ngày mày ở bên trong giả chết, thì ra là trang điểm như yêu tinh ra ngoài làm gì?"

Diên Tiểu Phân qua tuổi bốn mươi, cánh tay căng chân đều thô trắng, sức lực tự nhiên không nhỏ, Tĩnh Vi bị bà ta kéo lão đảo, đầu đánh vào khung cửa bộp một tiếng, Diên Tiểu Phân không chịu buông tay, Tĩnh Vi há miệng khóc to.

Hàng xóm đều ngay bên cạnh nhà ai có chút gió thổi cô lay đều nghe rõ ràng, bên này Tĩnh Vi vừa há miệng khóc, đi Lý và bà Triệu ở đối diện liền dò đầu ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ghen Ghét Khuôn Mặt Của Cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diên Tiểu Phân đề ý nhất chính là mặt mũi, thường ngày ở trước mặt người ngoài, bà ta sẽ làm bộ thương yêu hai đứa con gái nhưng đóng cửa lại liền đôi mắt như lật sách.

Từ trước đến nay Tĩnh Vi tính tình ngoan ngoãn, yếu đuối, ở nhà bị đánh nhưng ra cửa còn phải yểm trợ cho bà ta, hàng xóm xung quanh gần như không biết nội tình.

Lúc này thấy cô gào khóc, Diên Tiểu Phân sợ ngay người không nói, hàng xóm cũng sôi nổi ra xem có chuyện gì: "Có chuyện gì vậy?"

"Sao đầu con bé sưng thành như vậy? Ôi chào tiểu Phân à, có chuyện gì thế?"

Bà Triệu nhiệt tình thích lo chuyện bao đồng lại là chủ nhiệm hội phụ nữ tổ dân phố, Tĩnh Vi khóc lóc chạy lại ôm lấy bà Triệu: "Hôm nay là sinh nhật của cháu, cháu và bạn học hẹn đi chơi công viên nhưng mẹ không cho mà bắt cháu ở nhà nấu cơm cho chị..."

Bà Triệu và dì Lý nhìn nhau, vừa muốn mở miệng thì một giọng nói dịu dàng vang lên: "Sao thế này? Sao em gái lại khóc vậy mẹ, mẹ cũng thật là, năm nào sinh nhật em gái cũng ở nhà chúc mừng, năm nay người ta muốn ra ngoài chơi cùng bạn học mà mẹ cũng không cho đi."

Nguyễn Tư Vũ hờn dỗi mở miệng, nhẹ nhàng ôm lấy Tĩnh Vi: "Chị xem nào, không có việc gì chứ? Có hơi sung, may mà không trầy da, đi, trở về chị bôi thuốc cho em..."

Nguyễn Tư Vũ vừa nói vừa cười tủm tỉm nói với mấy người hàng xóm: "Mẹ chính là lý do tiếc em gái, muốn giữ em gái ở nhà, con gái lớn muốn ra ngoài chơi với bạn là quá bình thường mà đúng không mẹ?"

Điền Tiểu Phân vội phối hợp cười nói: "Cũng không phải sao, hiện tại ngoài đường đầy lưu manh mà Vi Vi nhà chúng tôi lại xinh đẹp như mới cho nên tôi mới quan tâm một ít..."

"Vi Vi à, mẹ cháu là đau lòng cháu, đừng khóc, hôm nay sinh nhật cơ mà..."

"Chờ lát nữa mời tất cả mọi người đều tới trong nhà ăn nha, hôm nay tôi hầm chân giò."

Điền Tiểu Phân nhiệt tình tiếp đón, cùng Nguyễn Tư Vũ một trái một phải kẹp lấy Tĩnh Vi đẩy cô vào nhà.

Cửa phòng khách vừa đóng, Điền Tiểu Phân trầm mặt, Nguyễn Tư Vũ cười lạnh một tiếng, thả túi xách ngồi xuống sofa, hai chân bắt chéo cắn hạt dưa.

Điền Tiểu Phân tùy tay cầm cây chổi lông gà liền đánh lên người Tĩnh Vi.

Nếu là ngày xưa, Tĩnh Vi tất nhiên là không dám trốn, nhưng hôm nay, Điền Tiểu Phân cầm cây chổi lông gà còn chưa đánh trúng thì cô lại hét toáng lên.

Cô vừa đau vừa kêu, rốt cuộc Điền Tiểu Phân không dám đánh nữa, chờ lát nữa hàng xóm lại tới thì làm sao mà giải thích đây?

Nguyễn Tư Vũ ngừng cắn hạt dưa, ánh mắt nhìn chăm chăm Tĩnh Vi, không nhận được nhủ đầu lông mày.

Từ bé cô ta đã kh thích đứa em gái này rồi, rõ ràng là chị em một mẹ đẻ ra nhưng lại có khuôn mặt như vậy, Nguyễn Tư Vũ tự tin nhan sắc của mình bên cạnh có không ít người theo đuổi, sau khi Nguyễn Tĩnh Vi vào trường cô ta thì tất cả trở thành nói suông, trò cười.

Trước kia cô ta nghe nhiều nhất chính là: "Tư Vũ, cậu xinh đẹp, múa cũng đẹp nữa, tương lai nói không chừng có thể trở thành đại minh tinh ấy chứ..."

Nhưng từ lúc Nguyễn Tĩnh Vi tới trường này, cô ta lại nghe nhiều nhất chính là: "Tư Vũ, đây là em gái cậu sao? Sao lại không giống cậu chút nào vậy, em gái cậu thật quá xinh đẹp mà..."

"May mắn cô ấy không biết múa nếu không vị trí dẫn đầu đội múa của Tư Vũ nhà chúng ta phải đổi người rồi..."

Giữa bạn học với nhau đều không lựa lời nói chuyện phiếm, tới tai Nguyễn Tư Vũ lại làm cô ta giận dữ.

Chỉ cần ở trường học nghe được người khác nghị luận Nguyễn Tĩnh Vi xinh đẹp, học giỏi là về nhà Nguyễn Tư Vũ sẽ luôn khuyến khích Điền Tiểu Phân đánh Tĩnh Vi một trận.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nguyễn Tư Vũ Bị Thương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ bé Nguyễn Tĩnh Vi trưởng thành trong gia đình như vậy cho nên tính tình trầm mặc lại tự ti, ăn đánh cũng không la, Điền Tiểu Phân cùng Nguyễn Tư Vũ cũng vì thế mới bắt nạt cô đến thuần tay, chỉ cần trong lòng người nào tức giận sẽ lấy Tĩnh Vi ra trút giận.

Quanh năm suốt tháng Tĩnh Vi không lấy một ngày an lành cũng vì thế mùa hè nóng bức cô cũng chưa từng mặc váy ngắn tay.

Nhưng hôm nay, từ trước đến nay cô em gái vẫn luôn nhẫn nhục, chịu đựng, ngoan ngoãn giống con chim nhò bỗng nhiên học được cách phản kháng?

Thật đúng là thú vị.

Nguyễn Tư Vũ nhưn mày giọng điệu mỉa mai: "Mẹ, mẹ nhìn thấy không, cánh cứng rồi, không nghe lời nữa, haha, lại thêm mấy năm nữa nói không chừng lại ra tay đánh mẹ cái bà già này đây."

Điền Tiểu Phân là một người động một chút là như pháo nổ, Nguyễn Tư Vũ châm ngòi vài câu, bà ta liền nổi giận, cầm chổi lông gà không thèm quan tâm đánh lên đầu Tĩnh Vi: "Tao cho mày khóc này, tao cho mày gào này, mày có giỏi thì khóc đi, thế nào, mẹ dạy con, tao xem ai dám xen mồm?"

Lúc này Tĩnh Vi không hề cử động hay né tránh.

Điền Tiểu Phân ra tay rất dùng sức hướng hồ bà ta đánh con thành quen, đứa con bà ta ghét bà ta càng ra tay không biết nặng nhẹ.

Cánh tay căng chân đều là vết máu, da thịt trắng mềm lộ ra những vết bầm máu, nhìn chật vật vô cùng.

Nguyễn Tư Vũ nhìn thế, lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút.

Đời trước, mãi cho đến khi chết, Tĩnh Vi mới nhận rõ con người của người mẹ và chị em mình.

Sống lại một lần, trong lòng cô rất rõ ràng, cô sẽ không bao giờ ngốc như vậy nữa, mặc người bài bố, cô không hiểu, tại sao trên đời này lại có người đối với con ruột của mình như vậy.

Cho nên cô không chạy, không tránh, muốn mở to hai mắt thấy rõ ràng, Điền Tiểu Phân rốt cuộc còn có một chút ít tình cảm mẹ con với cô hay không.

Nhưng mà Điền Tiểu Phân càng đánh càng hăng hái, chổi lông gà đánh gãy, thuận tay cầm que gấp than bên cạnh bếp lò tiếp tục đánh.

Tĩnh Vi cười tự giễu, cô lắc người né tránh lại đuỗi tay nắm lấy cánh tay Nguyễn Tư Vũ đang ở bên cạnh cười đắc ý đẩy về phía trước...

Điền Tiểu Phân không kịp thu tay lại, Nguyễn Tư Vũ không nghĩ tới Nguyễn Tĩnh Vi luôn luôn nhất gan yếu đuỗi sẽ phản kháng, cả người ngã ra như phỗng chò que gấp than nện trên vai mình.

"A..."

Tuy cây gậy gấp than chỉ hơi nóng nhưng Điền Tiểu Phân ra tay rất mạnh, từ bé Nguyễn Tư Vũ chưa từng bị đánh ngay cả đầu ngón tay, đã bao giờ chịu khổ như vậy cho nên khóc thét lên.

Điền Tiểu Phân mặt mũi trắng bệch, cây gấp than trong tay rơi xuống mặt đất, bà ta nhào qua ôm lấy Nguyễn Tư Vũ, đau lòng rơi nước mắt: "Tư Vũ à, con không có việc gì chứ, để mẹ xem..."

Ngón tay thô ráp vừa chạm vào bả vai Nguyễn Tư Vũ cô ta liền hét toáng lên, giờ tay đẩy bà ta ra, trừng mắt mắng to: "Mẹ không biết nhẹ tay chút sao? Tay thô chân thô, đau chết mất!"

Điền Tiểu Phân bị con gái quát bất chấp uất ức, đau lòng nhìn bà vai Nguyễn Tư Vũ sưng đỏ lên, mơ hồ thấy máu, sau đó nổi giận tát Tĩnh Vi một cái: "Mày trốn cái gì mà trốn, làm hại chị mày bị thương nặng như vậy, đồ ranh con lòng lang dạ sói, ăn của tao uống của tao, lại nuôi ra một con bạch nhãn lang..."

Tĩnh Vi đưa tay sờ gò má bị đánh sưng, cô nhìn Điền Tiểu Phân ánh mắt bình tĩnh, thâm thúy: "Mẹ, con còn bị thương, từ bé đến lớn con bị đánh, trên người bao nhiêu vết thương, mẹ có từng đau lòng con không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bạch Liên Hoa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Điền Tiểu Phân sùng sốt một chút, sau đó cười lạnh một tiếng mắng chửi nói: “Cha mẹ đánh con là chuyện kinh thiên địa nghĩa, mạng của mày là của tao, đánh mày vài cái thì làm sao? Lại nói, nếu không phải sinh mày, sao tao lại mất việc, mất tiền phạt, tao không ném mày đi là may cho mày lắm rồi, đến giờ mày còn dám oán giận tao đánh mày?”

“Là mẹ muốn sinh con trai để ở trước mặt nhà chồng ngẩng đầu đắc ý nên mới khẳng khái sinh cái thai thứ hai, cũng không phải con muốn đầu thai làm con của mẹ, cho nên dù mẹ mất việc, bị phạt tiền cũng chỉ có thể trách mẹ lựa chọn như vậy!”

Tĩnh Vi lạnh lùng mở miệng, đôi mắt trong suốt sâu thẳm không giống thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi ngược lại trầm tĩnh như xuyên thủng thế sự vậy.

Điền Tiểu Phân ngẩn người.

Đứa con gái út này trước giờ đều là khiếp nhược lại nhút nhát, ngày thường rất ít nói chuyện, chỉ biết cúi đầu im lặng làm việc, hôm nay lại làm sao vậy, uống lộn thuốc hay sao?

Ánh mắt Điền Tiểu Phân tìm tòi, đang muốn tiến lên nhặt cây gậy gấp than rớt trên mặt đất thì Tĩnh Vi giành trước một bước cầm lên: “Từ hôm nay con dọn đến ký túc xá trường học, từ nay về sau, không có việc gì con sẽ không trở về.”

“Mày làm phản rồi!” Điền Tiểu Phân tức giận vỗ ngực, thờ hống hống, Nguyễn Tư Vũ xoay tròn mắt, sau đó nhanh chóng chạy tới đỡ bà ta: “Mẹ, xin mẹ bớt giận, hôm nay con rảnh này tâm phần là uống lộn thuốc, mẹ đừng để ý nó, chờ ba về lại tính sổ với nó...”

“Đúng thế, con nói rất đúng, chờ ba con trở về để ông ta nhìn xem, xem bạch nhãn lang mà ông ta vẫn luôn che chở đánh con thành cái dạng gì...”

Điền Tiểu Phân vừa vui mừng lại vừa đau lòng, Nguyễn Tư Vũ cắn môi ép ra mấy giọt nước mắt nói: “Mẹ, con không có việc gì, chính là mẹ cực khổ vì cái nhà này làm lưng vắt vã, còn bị em gái nói như vậy...”

“Tư Vũ của mẹ...”

Điền Tiểu Phân ôm con gái lớn gào khóc, Tĩnh Vi lạnh lùng cười nhìn đôi mẹ con này tình thâm, ném gậy gấp than trong tay ra, cô xoay người kéo cửa ra ngoài.

Tiếng khóc truyền tới bên ngoài, láng giềng đều thò đầu tới, có người dò hỏi Tĩnh Vi phát sinh chuyện gì, có người đi vào khuyên Điền Tiểu Phân, có người hô to gọi nhỏ sao bà vai Nguyễn Tư Vũ sưng thành như vậy...

Tĩnh Vi nghe được Nguyễn Tư Vũ khịt khịt nhỏ giọng nói một câu:...em gái không phải cố ý, cháu không có việc gì, chính là mẹ bị em gái chọc giận...”

Nguyễn Chính Trạch tan tầm trở về, trong tay còn cầm bánh sinh nhật, đương nhiên chỉ có một.

Trong nhà mấy năm nay khó khăn, hai chị em một ngày sinh nhật, nhưng từ nhỏ đến lớn bánh sinh nhật đều chỉ có một, trên danh nghĩa là của hai chị em, mùi vị, kiểu dáng, quyền chia bánh đều là của Nguyễn Tư Vũ.

Nguyễn Tĩnh Vi của đời trước đã quen.

“Ba.” Tĩnh Vi nhẹ nhàng mở miệng, Nguyễn Chính Trạch có chút không được tự nhiên nhìn con gái nhỏ, bánh kem này là của con gái lớn chọn từ lâu, nghĩ tới lát nữa bạn học của con gái sẽ tới nhưng Nguyễn Chính Trạch ở dưới lầu đã nghe được trong nhà cãi cộ ồn ào hống hét.

“Vi Vi à, tính tình mẹ con đã như vậy, con đừng chấp nhặt cùng bà ấy, may cùng ba trở về, tránh cho người ta chế giễu.”

Nguyễn Chính Trạch thấy vết thương trên trán Tĩnh Vi, ông biết là vợ lại ra tay đánh con gái út.

Nhưng từ trước đến nay đàn ông đều là sinh vật sợ phiền toái, tính tình Điền Tiểu Phán không tốt, táo bạo, con gái ít lại ngoan ngoãn, hiểu chuyện, một sự nhện chín sự lành, Nguyễn Chính Trạch nhiều năm nay cũng đã quen Tĩnh Vi nhường nhịn cùng lui bước, duy trì trong nhà ngoài nhà hài hoà.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Con Gái Đã Lớn Thì Nên Được Dạy Dỗ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhiều năm qua Nguyễn Chính Trạch đã quen Tĩnh Vi nhường nhịn và lui bước để duy trì gia đình hài hoà.

Nhưng lúc này đây...

“Ba, bây giờ con về trường học, sau này con sẽ ở lại trong trường, nếu ba có việc gì thì gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp của con hoặc là tới trường học tìm con.

“Vi Vi, con muốn làm cái gì? Trong nhà đang gặp khó khăn, con ở lại trường còn tốn một khoản tiền ở...”

Tĩnh Vi cười âm thầm: “Ba, nếu con nói cuộc sống như vậy, con không muốn nữa thì sao?”

Nguyễn Chính Trạch nhìn bộ dáng mảnh khảnh yếu ớt của con gái nhỏ, lúc này trên trán còn sưng đỏ, còn có cánh tay, cẳng chân dính vết máu, ông không nhịn được đau lòng, nhưng đau lòng thì đau lòng, việc xấu trong nhà lại không thể để người ngoài biết.

“Ba đi nói mẹ con, con cũng đừng quá tùy hứng, người một nhà, hoà hoà khí khí mới là tốt.”

Tĩnh Vi lắc đầu kiên quyết: “Ba, con đã quyết định, tiền ở lại kí túc, con sẽ tự mình nghĩ cách.”

Tĩnh Vi nói xong vòng qua Nguyễn Chính Trạch đi ra ngoài, Nguyễn Chính Trạch muốn đuổi tay giữ chặt cô thì trên lầu lại truyền đến tiếng khóc của Điền Tiểu Phán: “Tur Vũ, Tur Vũ, con làm sao vậy...”

Nguyễn Chính Trạch bất chấp chuyện khác, xách theo bánh kem chạy lên lầu.

Bà vai Nguyễn Tur Vũ sưng lên, nước mắt rơi đầy mặt, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, thoát nhìn thật là đáng thương cực kì.

Nguyễn Chính Trạch đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Nguyễn Tur Vũ nhắm mắt nằm on trên sofa, Điền Tiểu Phán ní noi khóc lóc lác lác người cô ta.

“Tur Vũ...”

Nguyễn Chính Trạch đau lòng không thôi, đây là con gái lớn của ông, là kết tinh tình cảm năm đó của hai vợ chồng sau khi tân hôn, từ trước đến nay Nguyễn Chính Trạch đối xử với con gái cả khác hẳn hai đứa con khác, huống chi Nguyễn Tur Vũ trước giờ ngoan ngoãn biết nói ngọt, ai mà không thích?

Nguyễn Tur Vũ “gắng gượng” mở mắt ra, nhìn đến ánh mắt quan tâm của Nguyễn Chính Trạch, nước mắt liền bùng lên, nghẹn ngào nói: “Ba, ba đừng trách em gái, em ấy chỉ là nhất thời hồ đồ...”

“Thật là đứa bé ngoan làm cho người ta đau lòng mà...”

“Đúng vậy, ngày thường chính là lễ phép lại ngoan ngoãn, mọi người ai mà không thích...”

“Đứa bé Tĩnh Vi kia ngày thường im im, ra tay lại tàn nhẫn như vậy, thật là nhìn không ra nha...”

Điền Tiểu Phán cùng con gái lớn ăn ý nhìn nhau, hai người không ai mở miệng phản bác.

“Là Vi Vi động tay?”

Nguyễn Chính Trạch không tin, Nguyễn Tur Vũ cắn môi, khóc lóc: “Ba, không phải em gái cố ý... Mẹ cũng là giận mà quá động thủ đánh em ấy vài cái, nhưng hôm nay không biết em ấy làm sao nữa...”

“Con gái lớn rồi nên dạy dỗ cho tôi, tôi thấy vừa nữa Vi Vi nhà các người ra ngoài mặc chiếc váy còn chưa đến đầu gối đâu...”

Hàng xóm nghị luận, Điền Tiểu Phán ân hận, Nguyễn Tur Vũ khóc thút thít, cuối cùng cũng khiến Nguyễn Chính Trạch quyết tâm: “Ba sẽ dạy dỗ con bé, sẽ không làm Tur Vũ uất ức, hôm nay là sinh nhật con gái...”

Nguyễn Tur Vũ nghẹn ngào một tiếng: “Mẹ chuẩn bị một bàn đồ ăn, ba... không bằng con đuổi theo gọi em gái trở về.”

Nguyễn Chính Trạch nhíu mày: “Không cần, mặc kệ con bé, chờ lát nữa bạn học của con tới, trước hết thu dọn trong nhà đi.”

Điền Tiểu Phán lau nước mắt, cười đắc ý với con gái lớn lại nhanh chóng che giấu sau đó vào phòng bếp bận rộn.

Hàng xóm hỗ trợ thu thập phòng khách một chút, Nguyễn Chính Trạch nói lời cảm ơn từng người, mời mọi người chờ lát nữa tới ăn cơm, mọi người tự nhiên nhẹ nhàng cự tuyệt.

Trong phòng ăn tĩnh lại, Nguyễn Chính Trạch cảm thốt mở tự mình bôi lên miệng vết thương cho con gái lớn: “Hôm nay con chịu uất ức rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nghe Nói Em Gái Ở Trường Học Dây Dưa Không Rõ Với Nam Sinh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong phòng an tĩnh lại, Nguyễn Chính Trạch cảm thuốc mỡ tự mình bôi lên miệng vết thương cho con gái lớn: "Hôm nay con chịu uất ức rồi."

"Con không uất ức, chỉ là đau lòng mẹ..."

Nguyễn Chính Trạch khẽ thở dài một tiếng, nhìn thân ảnh Điền Tiểu Phân ở trong bếp bận rộn, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Ba, ba không cảm thấy khoảng thời gian này em gái có chút không thích hợp sao?"

Nguyễn Chính Trạch mỉm cười: "Làm sao vậy? Không phải thành tích của con bé rất tốt sao?"

Nói đến thành tích, Nguyễn Tư Vũ không nhịn được nén giận, cô ta vào được trường học trọng điểm này do Điền Tiểu Phân xin ông bà nội đi nhờ cậy lãnh đạo cũ mới có một suất cho cô ta, còn tốn một số tiền tặng lễ.

Nhưng Nguyễn Tĩnh Vi lại tự mình thi được, không tốn một phần tiền không nói, mỗi học kỳ còn có học bổng.

"Thành tích của em ấy vẫn luôn khá tốt, con nói chính là một ít việc riêng của em ấy..."

"Việc riêng sao?"

Nguyễn Chính Trạch trầm mặt.

Nguyễn Tư Vũ thấy thế, lập tức nói: "Trường chúng con vừa có một học sinh chuyển tới, nghe nói bối cảnh khó lường, khoảng thời gian này em gái và người kia liên lụy không rõ..."

Nguyễn Chính Trạch đập mạnh lên bàn trà, Nguyễn Tư Vũ khiếp sợ: "Ba, ba đừng nóng giận, có lẽ người khác chỉ tung tin vịt, rốt cuộc em gái vẫn luôn ngoan ngoãn..."

"Ngaoan cái gì mà ngaoan! Ba còn nghĩ sao con bé dám ra tay với con còn chọc giận mẹ con thành như vậy, thì ra là có người chống lưng!"

Nguyễn Chính Trạch nổi giận đùng đùng, từ trước đến nay ông là người chính trực, trong mắt xoa nổi hạt cát, là người cũ kỹ cổ hủ, Nguyễn Tư Vũ biết thế cho nên mới cố ý đổ thêm dầu vào lửa, thêm mắm thêm muối nói chuyện này ra trước mặt Nguyễn Chính Trạch.

Trường học bọn họ đúng là có một nam sinh chuyển trường có bối cảnh khó lường, em gái đúng là dây dưa không rõ với người kia nhưng tất cả mọi người biết, là nam sinh kia ăn chơi trác táng kia dây dưa không rõ với em gái mà em gái tránh cậu ta như rắn rết, chưa bao giờ chịu phản ứng người nọ một câu.

Nhưng tình hình thực tế như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là Nguyễn Chính Trạch biết em gái đang cùng bạn nam ở trường thông đồng không rõ.

Nguyễn Tư Vũ đắc ý trong lòng, Nguyễn Chính Trạch cổ hủ, nói như vậy sẽ bị cô ta và mẹ đá động, để Nguyễn Tĩnh Vi thôi học về nhà làm công gà chổng.

Tốt nhất là gả cho kẻ có tiền, cho Nguyễn Gia một số tiền cưới phong phú, những ngày khổ sở như vậy Nguyễn Tư Vũ này sống đủ rồi!

Cô ta lớn lên xinh đẹp, lại biết múa, từ trước tới nay ở trường học tham gia thi múa đều dẫn đầu, nhưng mỗi người trong nhóm múa đều có gia cảnh tốt hơn cô ta.

Đám đại tiểu thư cao ngạo kia sao chịu phục để cô ta luôn dẫn đầu chiếm nổi bật?

Nguyễn Tư Vũ cũng muốn trang điểm cho mình thật xinh đẹp, ăn mặc chi phí đều hạng nhất nhưng gia cảnh như Nguyễn Gia, Nguyễn Chính Trạch lại không phải là người chịu luôn cúi bò lên trên, nhiều năm như vậy, ở nhà xường chi là tổ trưởng, mắt thấy đời này cũng không có ngày xuất đầu.

Nguyễn Tư Vũ muốn sống ngày lành lại không chịu hy sinh chính mình liền đánh chủ ý tới trên đầu em gái.

Ai làm nó xinh đẹp như vậy, bị người chú ý cũng trách không được người khác.

Nguyễn Tư Vũ nghĩ vậy rồi lại nghĩ đến Nguyễn Tĩnh Vi sau này sẽ gả cho một người đàn ông vừa xấu xa lại có tiền, xinh đẹp thì như thế nào mà, mệnh không tốt, cũng chỉ có thể bị cô ta đạp dưới lòng bàn chân.

Nhưng Nguyễn Chính Trạch và Điền Tiểu Phân không giống nhau, Nguyễn Tư Vũ trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải thận trọng hành sự, hiện tại mấu chốt nhất chính là làm đổ chướng mắt Nguyễn Tĩnh Vi biến mất khỏi trường học, làm sao để thanh danh xấu xí, bị Nguyễn Chính Trạch hoàn toàn ghét bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đời Này Cô Sẽ Không Sống Thành Một Tĩnh Vi Như Vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiện tại mấu chốt nhất chính là làm cho cái đồ chướng mắt Nguyễn Tĩnh Vi biến mất khỏi trường học, làm sao để thanh danh xấu xí, bị Nguyễn Chính Trạch hoàn toàn ghét bỏ!

"Ba, cũng có thể là tung tin vịt thì sao..."

“Cái gì mà tung tin vịt, ruồi bọ chỉ bầu vào trứng thối, nếu nó mà giữ khuôn phép thì sao có thể bị người bỏ trí?”

“Vừa rồi Di Lý nói vậy con không nghe được sao? Nó mặc váy ngắn còn không che gối đâu...”

“Tóm lại nếu nó dám cho Nguyễn Gia chúng ta mất mặt, ba sẽ không tha cho nó!”

“Được rồi, đồ ăn đều chuẩn bị tốt, Tư Vũ, các bạn học của con có phải tới rồi hay không, mẹ nghe thấy dưới lầu rất náo nhiệt...” Điền Tiểu Phân xoa xoa tay, đầu đầy mồ hôi từ phòng bếp đi ra nói với hai cha con.

Nguyễn Tư Vũ cuống quýt đứng dậy dò đầu nhìn ra cửa sổ nhìn xuống dưới lầu: “Tối rồi mẹ, mẹ mau bày đồ ăn lên, con vào phòng thu thập một chút.”

Nguyễn gia náo nhiệt lên, Nguyễn Tư Vũ xinh đẹp hoạt bát, trong trường học có rất nhiều người thích cô ta.

Nguyễn Tinh Vi đứng ở phía sau gốc cây, nhìn Nguyễn Tư Vũ đồ mắt xuống lầu đón bạn học vào nhà, cô biết rất nhanh thôi trong trường học lại sắp có đủ loại đồn đãi.

Rốt cuộc, Nguyễn Tư Vũ bị thương, nhất định sẽ hoa lê đài vũ nói ngoa.

Đời trước cô không âm ỉ với Điền Tiểu Phân và Nguyễn Tư Vũ mà ở trong nhà bận rộn chuẩn bị sinh nhật cho Nguyễn Tư Vũ lại giúp chị ta chần rượu, cho nên say không còn biết, sau đó cô về phòng nghỉ ngơi, thiếu chút nữa bị một tên cận Bạ trong trường học khinh nhục.

Cũng từ bữa sinh nhật này bắt đầu, thanh danh của cô tất cả đều bị hủy hoại.

Nguyễn Chính Trạch và Điền Tiểu Phân buộc cô thôi học, Điền Tiểu Phân lại cùng Nguyễn Tư Vũ tính kế muốn gả cô cho chủ tiệm bán quan tài goá vợ, nếu không có Lê Thận Hành...

Nguyễn Tinh Vi bỗng nhiên cảm thấy gốc mũi đau xót, người kia...

Đời trước là cô phụ lòng anh...

Dường như thẳng đến giờ khắc này, cô nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn được ánh mắt cuối cùng anh nhìn cô.

Chỉ là giữa bọn họ khác nhau một trời một vực.

Đời trước như thế, đời này, cũng là như thế.

Tinh Vi không muốn làm chính mình lại nghĩ đến người kia, có lẽ, đời này bọn họ căn bản sẽ không có giao thoa.

Rốt cuộc, nếu cô có thể sống lại một lần nữa, nói không chừng đời này tất cả quỹ đạo đều hoàn toàn thay đổi.

Tinh Vi xoay người, từng bước một đi tới trạm giao Thông công cộng.

Cánh tay và cẳng chân đều rất đau, nóng như lửa đốt.

Nắng tháng 9 vẫn rất gắt, từng bóng cây rủ xuống đường, tiếng ve kêu vẫn vang vọng bên tai.

Xe buýt dừng lại, Tinh Vi lên xe, cô ngồi bên cửa sổ, trầm mặt nhìn phong cảnh bên ngoài.

Một người thiên tính là khác vào trong xương cốt, đời trước cho đến khi chết cô vẫn luôn là người trầm mặt, yếu đuối, chỉ có một lần to gan phản kháng chính là cùng Lê Thận Hành vĩnh quyết kia một lần.

Đời này, cô nghĩ mình sẽ không sống cuộc sống của Nguyễn Tinh Vi kia nữa.

Buổi trưa ở trong trường học rất an tĩnh, học sinh dừng chân ở trong ký túc xá đang ngủ trưa, học sinh ngoại trú còn chưa đến trường học.

Ngoài sân thể dục, đám nam sinh phơi nắng chơi bóng rổ dưới ánh nắng chói chang, không ít bạn học nữ chờ dưới gốc cây ôm chai nước xem, còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tinh Vi đứng từ xa nhìn thoáng qua sau đó thu hồi ánh mắt, dọc theo đường mòn có bóng cây đi về khu phòng học.

Một thân hình cao gầy nhảy lên, bóng rổ trong tay vẽ thành đường cong chui vào rổ, tiếng còi vang lên thi đấu kết thúc.

Lê Thận Hành giơ tay lau mồ hôi trên trán, áo chơi bóng ướt đầm bị cạ còi ra trực tiếp vứt trên mặt đất, sau đó mở một chai nước khoáng tưới lên đầu, lúc này mới vui sướng thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đàn Ông Khí Huyết Phương Cương Không Nhịn Được Bị Trêu Chọc Như Vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên ngoài sân bóng có mấy cô gái đẩy một cô gái cao gầy tiến về phía trước, trong tay cô ta đang cầm một lon coca ướp lạnh và một chiếc khăn lông sạch sẽ, cô ta đi tới, thẹn thùng nhìn Lê Thận Hành: "Học trường..."

Lê Thận Hành chẳng thèm nhìn cô ta một chút, trực tiếp hờ hững lướt qua cô ta rồi khỏi sân thể dục.

"Học trường" Trương Uyển xấu hổ vô cùng, mặt đỏ như máu, gút gao cắn chặt môi mình. không khí xung quanh chìm vào tĩnh lặng, không ai nghĩ tới nữ sinh cấp bậc nữ thần như Trương

Uyển cũng không được Lê Thận Hành nể mặt nể mũi.

Ánh mắt của cậu lại tập trung ở trên người thiếu nữ đi trên con đường nhỏ dưới bóng cây cách đó không xa, hôm nay cô không mặc đồng phục như thường ngày ngược lại mặc một chiếc váy sọc caro đang cúi đầu thông thả đi về phía phòng học.

Gió nhẹ thổi bay tà váy trên người cô, Lê Thận Hành có thể nhìn thấy đôi chân dưới tà váy đó trắng mịn tinh tế.

Nguyễn Tinh Vi.

Lê Thận Hành gần như cắn chặt răng gọi ra ba chữ này.

Cậu sống trên đời 19 năm thì đây là lần đầu tiên gặp phải cô gái tránh mình như tránh rắn rết, ghét bỏ đến thế.

Mỗi một lần Nguyễn Tinh Vi nhìn thấy cậu cứ như gặp quỷ vậy.

Nhưng cô càng trốn tránh cậu lại càng muốn trêu chọc cô.

Tinh Vi vào phòng học sau đó về chỗ của mình, trong lớp chỉ có vài bạn gục đầu trên bàn ngủ trưa, có người cúi đầu làm gì đó.

Cô tùy tiện cầm sách giáo khoa, đôi mắt nhìn chăm chăm hàng chữ bên trong rất lâu vẫn không động đậy.

Cửa phòng học đột nhiên bị người bên ngoài đẩy mạnh, bạn học đang ngủ trưa bị đánh thức, đang muốn ngẩng đầu mắng chửi nhưng khi nhìn thấy người vào thì liền uể oải ngậm chặt miệng.

Tinh Vi đột nhiên đứng lên.

Cô ngẩng cao đầu bình tĩnh nhìn Lê Thận Hành.

Gió thổi tung mấy trang sách đặt trên bàn, bên ngoài cửa sổ đều là tiếng lá xào xạc vang lên, thiếu niên kiêu ngạo, ánh mắt kiêu căng cộng thêm gương mặt đẹp trai đang đứng ngoài cửa lớp, Tinh Vi cảm thấy trái tim cô như ngừng đập.

Cô cho rằng cả đời này mình sẽ không gặp Lê Thận Hành.

Nhưng anh vẫn như cũ xuất hiện trước mặt cô.

Hiện tại anh còn trẻ tuổi như vậy, đôi mắt sáng rực rỡ như sao trên trời, anh kiêu ngạo, không kiềm chế được, như con chim ung sắp cất cánh bay lên mà không phải là chút ấn tượng nặng nề, trầm mặc mà cô thấy được lúc bọn họ gặp nhau lần cuối ở kiếp trước.

Tinh Vi đột nhiên cảm thấy hốc mũi chua xót, hốc mắt phiem đau, nước mắt như sắp trào ra, cô cắn chặt hàm răng gắt gao nhẫn nhịn.

Lê Thận Hành mang theo bộ dáng đầy mồ hôi, thân hình cao lớn đi về phía cô.

Chiếc quạt trần trên đỉnh đầu kêu vang, thân hình Tinh Vi yếu ớt, trước giờ luôn sợ lạnh, gió từ quạt phả xuống khiến cả người cô đều nổi một tảng da gà.

Nhưng cả người anh lại mồ hôi nhễ nhại, cả người ướt đầm đứng dưới quạt.

Không biết làm sao Tinh Vi đột nhiên như ma xui quỷ khiến đưa tay lên.

Cô không giống người Nguyễn gia, trời sinh có làn da trắng nõn, bởi vì trước giờ rất ít khi mặc váy ngắn tay cho nên làn da trên người còn trắng hơn cả da mặt.

Đầu ngón tay của cô thon thả, mềm mại mang theo cảm xúc ảm áp cứ thế chạm vào trán Lê Thận Hành.

Những giọt mồ hôi trên trán cậu bị đầu ngón tay cô nhẹ nhàng gạt đi, cảm giác mềm mại nhẵn nhụi lướt qua làn da trên trán, không hiểu sao Lê Thận Hành lại cảm giác như có dòng điện chạy khắp cơ thể mình.

Thiếu niên khí huyết phương cương sao có thể chịu được cảnh cô gái mình thích trêu chọc như vậy, cổ họng cương cương, bụng dưới căng thẳng, cậu chỉ hận không thể nắm chặt bàn tay trắng nõn bé nhỏ này vào lòng bàn tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Buổi Tối Tôi Chờ Em Dưới Lầu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Sau này anh đánh bóng xong không cần tưới nước đá lên đầu đang đầy mồ hôi, như vậy sẽ bị đau đầu."

Tinh Vi nhẹ nhàng nói, trong đầu hỗn loạn chỉ nhớ kiếp trước Lê Thận Hành có tật đau đầu, mềm cứng đều nói anh vô số lần nhưng một số thói quen anh không cách nào thay đổi được, sau đó có một lần cô nổi giận, lúc này anh mới ngoan ngoãn đi tắm nước nóng, cũng không ít lần sau khi vận động mạnh liền cầm nước giải khát lạnh uống.

"Tinh Vi..." Đôi mắt Lê Thận Hành sáng lên, theo bản năng duỗi tay cầm lấy tay cô, Tinh Vi nhanh chóng thu hồi cánh tay, cúi đầu nói: "Học trường, sắp đến giờ vào học rồi, anh nhanh về phòng học đi."

Cô nói xong liền ngồi xuống, trái tim lúc này như mới đập hồi lại, sau đó lại đập rộn lên.

Trong phòng học yên tĩnh tới nỗi kim rơi cũng có thể nghe thấy, có mấy bạn học đại ra ngây ngốc như ngừng thở chỉ biết nhìn hai người họ.

Có ai mà không biết từ trước đến nay Nguyễn Tinh Vi luôn trốn tránh Lê Thiện Hành, đừng nói là nói chuyện, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt nhìn anh dù chỉ một cái.

Nhưng hôm nay...

Tiếng chuông vào lớp vang lên, có kh ít bạn học lục tục vào lớp, Lê Thiện Hành không ở lại lâu, anh cuối người dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được thì thầm bên tai cô: "Sau tiết tự học buổi tối, tôi chờ em dưới lầu, yên tâm, chỉ có một mình tôi thôi."

Tinh Vi chưa kịp trả lời cậu đã nhanh chóng rời đi.

Cậu có sở thích vận động, vóc dáng cao hơn các bạn cùng lứa chừng nửa cái đầu, vai rộng mỏng hẹp, cơ bụng rắn chắc, càng không nói đến gương mặt kia càng có thể điên đảo chúng sinh.

Trong lớp không có ít bạn học lên nhìn cậu, sau đó không ngừng nghị luận.

Có người nhìn Tinh Vi đầy hâm mộ, cũng có người không cách nào che lấp được sự ghen ghét trong mắt.

Tường Uyển là người cuối cùng vào phòng học, vừa lúc chạm trán Lê Thiện Hành trong lớp đi ra.

Nhưng Lê Thiện Hành căn bản không nhìn cô ta dù chỉ một cái.

Cô ta biết cậu tới đây tìm Nguyễn Tinh Vi.

Tường Uyển ở cửa đứng trong chốc lát, rốt cuộc vẫn cắn môi đi vào phòng học sau đó kéo ghế ngồi cạnh Tinh Vi.

Bọn họ ngồi cùng bàn, quen biết hai năm, Tường Uyển xinh đẹp, gia thế tốt, ở trong trường học lại có nhân duyên tốt.

Kiếp trước Tinh Vi xem cô ta là bạn tốt nhất mà đối đãi.

Nhưng cuối cùng để cô có thể quyết tâm rời khỏi Lê Thiện Hành chính là cô ta giúp đỡ ra quyết định.

Rời khỏi Lê Thiện Hành về với Tổng Nghiệp Thành, cô biết mình có thai, nếu không phải Tường Uyển giúp cô giấu giếm, trợ giúp, nói kh chừng cô đã bị Lê Thiện Hành bắt về.

Nhưng nhìn bề ngoài là cô thành công thoát đi, cuối cùng kết cục vẫn là chết thảm trong tay mẹ con Tổng Nghiệp Thành.

Tinh Vi không biết đời trước Tổng Nghiệp Thành gặp kết cục gì, có lẽ anh ta đã được như ý nguyện, bình bộ thanh vân, dù sao leo lên được Ngu Chính Ủy, làm con rể Ngu gia còn lo lắng tiền đồ của mình sao?

"Tinh Vi?" Tường Uyển nhẹ nhàng kéo tay cô ta.

Tinh Vi lấy lại tinh thần, nhìn ánh mắt quan tâm của Tường Uyển, trong lòng cô ấm áp, cười với cô ta: "Vừa nãy mình nghĩ quá nhập tâm thôi."

Tường Uyển nhìn bộ dáng mỉm cười dịu dàng của Tinh Vi, trong lòng cô ta chua lèm.

Cô ta có gia thế tốt, trang điểm xinh đẹp như phương tây mà Tinh Vi cả ngày mặc áo đồng phục tối màu, lúc nào cũng cúi đầu, ít nói lại yếu đuối.

Nhưng dù thế trường học không có ít nam sinh khi được hỏi nữ sinh nào đẹp nhất, Nguyễn Tinh Vi luôn là cái tên được nhắc đến nhiều nhất.

Trước kia Tường Uyển cũng không để ý, nhưng Lê Thiện Hành bỗng nhiên chuyển tâm, tâm tính của cô ta không cách nào duy trì được như ban đầu nữa.

Từ lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Lê Thiện Hành đã rung động rồi nhưng cố tình Lê Thiện Hành lại coi trọng Nguyễn Tinh Vi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nghe Nói Anh Ta Ở Thủ Đô Chơi Minh Tinh Để Xảy Ra Án Mạng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lê Thiện Hành, cô đã rung động nhưng Lê Thiện Hành lại cố tình coi trọng Nguyễn Tinh Vi.

“Tinh Vi, anh ta... lại tới quấy rầy cậu hả?”

Tường Uyển có chút lo lắng dò hỏi.

Gương mặt Tinh Vi nóng lên, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải.”

“Cậu luôn nhất gan như vậy.” Tường Uyển giả vờ tức giận nói: “Anh ta tới quấy rầy cậu thì nói với Hiệu trưởng, anh ta có thể vô pháp vô thiên như vậy sao?”

Tinh Vi đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn Tường Uyển, Tường Uyển bị cô nhìn tới ngẩn ra: “Tinh Vi...”

“Uyển nhi, có phải cậu thích Lê Thiện Hành không?”

Tường Uyển như mèo giẫm phải đuôi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Tinh Vi, cậu đừng nói lung tung, sao mình có thể thích loại nhị thế tổ như anh ta cơ chứ?”

Tinh Vi không nói nữa.

Thật ra cô ta đã biết, kiếp trước Tường Uyên thích Lệ Thận Hành, vì cô mà vẫn luôn ần nhẫn tình cảm của mình.

Xuất thân của cô chú định cùng anh là không thể nào nhưng Tường Uyên lại khác, ba cô ấy có thanh danh hiển hách ở thành phố này, dù ở thủ đô cũng vậy.

Người khác không biết chi tiết Lệ Thận Hành nhưng cô lại rất rõ ràng.

Lệ Thận Hành là văn bối có thân phận hiển hách nhất toàn bộ nước A, tổng thống nước A là Tần Chiêu chính là cậu của anh, mà quan trọng hơn chính là anh là người Lệ gia, có nhà ngoại là Tần gia, đồng lứa của anh chỉ có anh là thiếu gia bảo bối.

Nếu cậu anh không xảy ra chuyện, vị trí tổng thống trong tương lai có lẽ sẽ thuộc về anh.

Tĩnh Vi còn nhớ mấy năm sau khi anh quay về thủ đô, mọi người ngầm gọi anh một tiếng Đế thiếu, có thể thấy được thân phận anh tôn quý cỡ nào.

Kiếp trước Tĩnh Vi trầm cảm, tự ti mà Lệ Thận Hành cưng chiều cô như thế nào, cô đều cảnh giác với anh.

Huống hồ Tường Uyên nhiều lần nói với cô kết cục bi thảm khi cô bé lẹm gà vào hào môn, cô tồn tâm khức mắc với anh, tránh anh như tránh rắn rết, trăm phương ngàn kế thoát đi.

“Tĩnh Vi, chúng ta là bạn tốt, mình chỉ lo lắng cho cậu... Lệ Thận Hành ấy à, có tiếng nhị thế tổ ăn chơi trác táng, cậu không biết lúc anh ta còn ở thủ đô, sinh hoạt cá nhân có tiếng rối loạn, cậu biết vì sao anh ta bỗng nhiên chuyển về trường chúng ta không?”

Tường Uyên ghé vào tai Tĩnh Vi, nhẹ giọng nói: “Mình nghe ba mình nói anh ta ở thủ đô gây chuyện xảy ra án mạng, cậu biết tiểu hoa đán nổi tiếng Tống Mật Nhi không?”

Tĩnh Vi nhẹ nhàng gạt đầu, đương nhiên cô biết, mười tám tuổi Tống Mật Nhi nổi tiếng khắp cả nước, trở thành thần tượng của vô số thiếu nữ nước A.

“Lệ Thận Hành tốn 3.000 vạn bao cô ta một tháng, kết quả đám cậu ám nhị thế tổ kia chơi thuốc quá tay thiếu chút nữa đùa chết cô ta, lúc đưa đến bệnh viện mới biết cô ta có thai ba tháng nhưng không biết ba đứa bé là ai.”

Tĩnh Vi nắm chặt nắm đấm, sắc mặt đỏ lên, hô hấp trở nên dồn dập.

Tường Uyên không hề phát hiện mà tiếp tục nói: “Tống Mật Nhi tình lại liên ảm ức đòi tự sát, chuyện truyền tới tai trưởng bối Lệ gia... anh ta về quê ngoại để tránh đầu sóng ngọn gió, một thời gian nữa lại về thủ đô, Tĩnh Vi, cậu ngàn vạn lần nhớ kỹ không được động lòng...”

Tĩnh Vi biết lời đồn này, kiếp trước Tường Uyên cũng nói với cô như vậy.

Nhưng sau đó khi Lệ Thận Hành mang coi về thủ đô cô mới biết được lời đồn này về anh là buồn cười cỡ nào.

Thân phận tôn quý như anh, Lệ gia và Tần gia đều coi anh như đầu quả tim và đau mà cưng chiều, thậm trí sau này anh sẽ tiếp nhận vị trí trên cả bạn người từ Tần Chiêu sao có thể làm anh đeo ô danh đây?.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nguyễn Tĩnh Vi Căn Bản Là Cái Bao Cỗ Không Đúng Tí Nào

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Uyển nhi, những lời này sau này cậu đừng nói nữa, cậu nói như vậy chính là phi báng và bôi nhọ người khác."

Tĩnh Vi nhẹ nhàng gạt tay Tường Uyên ra: "Sắp vào giờ học rồi, mình còn muốn xem lại bài hôm qua."

Cô lấy sách vở ra bắt đầu đọc bài.

Gương mặt xinh đẹp của Tường Uyên dần trắng bệch, nếu là lúc trước cô ta chỉ cần nói vậy với Tĩnh Vi thì Tĩnh Vi sẽ bị dọa rung mình, lúc gặp phải Lệ Thận Hành sẽ tránh thật xa.

Nhưng hôm nay những lời của cô ấy sao lại có ý giữ gìn đây?

Chẳng lẽ... cậu ta đã động tâm với Lệ Thận Hành sao?

Tường Uyên cắn chặt hàm răng.

Tuyệt không thể như vậy, dựa theo bộ dạng đề bụng của Lệ Thận Hành đối với Nguyễn Tĩnh Vi, nếu để anh ta biết Nguyễn Tĩnh Vi nói lời này...

Tường Uyên hít sâu một hơi, cô ta chưa từng gặp qua chàng trai nào tự phụ lại đẹp trai như Lệ Thận Hành, làm điên đảo tường tượng và mộng tưởng trước giờ của cô ta.

Nếu không gả cho anh, thì đời này sao có thể cam tâm đây?

...

Tiết tự học buổi tối kết thúc, giáo viên chủ nhiệm tuyên bố sự kiện.

Nước A sắp tiến hành thi đấu trong phạm vi cả nước, nếu học sinh nào đạt được ba vị trí cao nhất, lúc thi đại học sẽ được cộng 30-50 điểm.

Tin tức vừa ra, toàn bộ vườn trường đều sôi trào.

Huống chi lúc này phạm vi thi đấu rộng, không chỉ giới hạn olympic toán học mà các môn học khác cũng có, thậm chí còn thi đấu cả các môn nghệ thuật.

Tĩnh Vi cũng không hứng thú lắm, cô chỉ cần đỗ vào trường đại học tốt nhất ở thủ đô là được rồi cho nên không cần điểm cộng gì đó.

Nhưng Nguyễn Tư Vũ lại vui mừng vô cùng, nếu cô ta đi thi đầu môn sở trường mà giành được giải nhất cả nước thì lúc thi đại học sẽ được cộng 50 điểm, như vậy lúc thi đại học cô ta sẽ phần đầu một phen, ít nhất có thể đỗ trường học chính quy hạng ba ở thủ đô.

Mà Nguyễn Tĩnh Vi, nó sắp mất cơ hội đi học thì thi đầu làm cái gì?

Nguyễn Tư Vũ trước tiên báo danh, sau đó lên báo danh cho Nguyễn Tĩnh Vi.

Đứa em gái này ngoại trừ xinh đẹp với một sách thì không có sở trường đặc biệt nào.

Từ bé Nguyễn Tư Vũ được học múa, vô số lần được giải nhất nhưng Nguyễn Tĩnh Vi lại không biết gì.

Cô ta chính là muốn làm cho đứa em gái này phải xấu mặt, làm cho nó mang tiếng khắp toàn bộ thành phố A.

Tĩnh Vi không hề biết chuyện này.

Kiếp trước sau lần tổ chức sinh nhật của Nguyễn Tư Vũ và cô thì cô không tới trường nữa.

Bởi vì khi say rượu bị bắt gặp cùng nam sinh khác leo giường, Nguyễn Chính Trạch hung hăng đánh cô một trận, chuyện này truyền ra ngoài, ông ấy không cho phép cô đi học nữa.

Bởi vậy, Nguyễn Tư Vũ cũng không cần làm điều thừa, dù sao Nguyễn Tĩnh Vi cũng đã đủ mất mặt rồi.

Chính là kiếp này, Nguyễn Tĩnh Vi âm ỉ đòi ở lại trong trường, lúc trước Nguyễn Tư Vũ tính kế liền thất bại, cô ta liền nghĩ cách tới cuộc thi này.

Những nam sinh đó không phải ngầm nghị luận Nguyễn Tĩnh Vi xinh đẹp văn tĩnh làm người yêu thương sao?

Không phải Lê Thiện Hành xem như tâm can bảo bối sao?

Cô ta phải khiến cho bọn họ nhìn xem Nguyễn Tĩnh Vi căn bản là chiếc gói thêu hoa, là bao cô không có sở trường gì.

Tướng Uyển cũng báo danh, gia thế như nhà cô ta, từ bé đương nhiên được học hành, cầm kì thi họa không gì không biết.

Bởi vì tin tức lớn bùng nổ, toàn bộ tiết tự học buổi tối không thể hoàn thành, toàn bộ phòng học lộn xộn cả lên, trong lòng Nguyễn Tĩnh Vi loạn như ma.

Lê Thiện Hành nói sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, anh sẽ chờ cô ở dưới lầu.

Cô không biết nên ứng đối như thế nào, sống lại một lần, tình cảm của cô đối với anh đầy phức tạp.

Cô thua thiệt áy náy, lại như cũ không muốn rời xa anh.

Những lời Tướng Uyển nói là tung tin vịt, tuy là lời nói vô căn cứ nhưng Đế thiếu nước A Lê Thiện Hành tàn nhẫn độc ác, bắt cần đòi như thế nào, Tĩnh Vi lại rất rõ ràng.

Kiếp này cô tuyệt không yêu Tổng Nghiệp Thành, tuyệt không làm mình khuất nhục mất mạng như vậy, còn để đứa con đủ tháng chịu liên lụy.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Anh Ấy Sẽ Không Gạt Mình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng mà cô cũng không muốn lại dây dưa không rõ với Lê Thiện Hành.

Tính cách cô yên tĩnh, trầm mặc, ít nói, thích người đàn ông dịu dàng, ấm áp.

Lê Thiện Hành xuất thân tôn quý, tiêu tiền như nước, những năm tháng anh mang cô về thủ đô, cung chiều cô trong lòng bàn tay, thương yêu như công chúa, đàn bà nước A ghen tị đến phát điên.

Nhưng cô không muốn cuộc sống như vậy, giống như bị người ta đặt trên lò nung, ngày đêm bất an.

Cô chỉ muốn sống cuộc sống an ổn, sinh hai đứa con, người một nhà hạnh phúc bên nhau.

Những thứ này Lê Thiện Hành không cho cô được.

Kiếp sau cô từng chất vấn anh, nếu yêu cô như vậy vì sao không cưới cô?

Lê Thiện Hành thậm chí không trả lời cô.

Tĩnh Vi than nhẹ một tiếng, tiếng chuông tan học vang lên, cô từ từ thu dọn sách vở trên bàn, mãi đến khi phòng học gần như không có ai cô mới rời đi.

Lúc xuống lầu, Tướng Uyển đột nhiên ở dưới lầu chạy lên bắt lấy tay cô dồn dập nói: "Tĩnh Vi, mau, đi theo mình, cái tên nhị thế tổ kia mang theo một đám người ở dưới lầu chặn cậu đấy."

Tĩnh Vi ghét nhất ở Lê Thiện Hành chính là dù anh làm gì cũng thanh thế voi cùng, chỉ hận không thể chiêu cáo thiên hạ.

Tường Uyên rõ ràng nhất tính tình của cô.

Nhưng Tinh Vi lại không rời đi cùng cô ta, cô nhẹ nhàng rút tay mình ra, hơi cau mày: "Uyển nhi, cậu nhìn thấy anh ấy dẫn theo rất nhiều người sao?"

Tường Uyên dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, không phải từ trước đến nay tên nhị thế tổ đều như vậy sao, đi đâu cũng phải tiền hô hậu ủng..."

Tinh Vi bất lấy cánh tay Tường Uyên kéo cô ta đi đến lan can ngoài hành lang.

Lúc này trong trường học bóng người thưa thớt, dưới tàn cây bên cạnh khu dạy học, Lê Thận Hành một người đứng ở dưới cây cột đèn, dáng người cao dài, kiệt ngạo khó thuần, dưới ánh đèn nhẹ, ngũ quan có chút mơ hồ, mang theo một chút ngà ngón và không kiên nhẫn.

Kiếp trước Nguyễn Tinh Vi và cậu ở bên nhau 3 năm, điều cô xác định được chính là, Lê Thận Hành sẽ không lừa cô.

Hôm nay cậu nói một người, vậy nhất định là một người.

Tường Uyên có tâm tư gì, Tinh Vi sống hai đời đương nhiên sẽ đoán được chút ít.

Con gái khi có người thích sẽ không tránh khỏi được tính kế, cái này không tính là gì nhưng Tinh Vi lại không muốn bị người ta xem là đồ ngọc mà lừa gạt.

Cô không muốn cùng Lê Thận Hành ở bên nhau là chuyện của cô nhưng Tường Uyên khoa tay múa chân như vậy, lại không khỏi có vẻ khó coi.

Tường Uyên ngăn cả người, vành mắt đỏ lên: "Vi Vi, mình chỉ là không muốn làm cậu bị thương..."

Tinh Vi lạnh lùng bình tĩnh nhìn cô ta: "Tường Uyên, chuyện của mình, mình sẽ tự mình giải quyết."

"Vi Vi..."

Tinh Vi xoay người, trực tiếp xuống lầu.

Tường Uyên bỗng dưng cắn chặt khớp hàm, gãi vò cái gì mà gãi vò, không phải cũng muốn có tâm tư bay lên đầu phượng hoàng hay sao?

Xí, thường ngày làm bộ trình tiết liệt nữ, thì ra là lừa người, nhìn bộ dạng khó dẫn nổi của cậu ta mà xem, nói không chừng lát nữa không kịp chờ mà cởi áo thắt lưng nhào vào trong ngực người ta ấy chứ!

Xuất thân trong gia đình tầm thường luôn có một mặt xấu xí như vậy, dựa vào cậu ta mà cũng nghĩ leo lên Lê Thận Hành, cũng không nhìn Nguyễn gia nhà mình là dạng gia đình gì!

Phi.

Tường Uyên cười lạnh một tiếng, hai năm ngồi cùng bàn, mắt công Tường Uyên này đối đãi với cậu ta như bạn bè, lòng tốt mang cho chó ăn còn hơn.

Tinh Vi xuống lầu, Lê Thận Hành liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

Thiếu nữ thường ngày ăn mặc áo đồng phục rộng thùng thình, hôm nay mặc váy liền thân, cánh tay bé nhỏ thon dài, làn da trắng tuyết, ngũ quan tinh tế, cậu thích nhất là gương mặt này của cô.

Dịu dàng mang theo sợ hãi và hoảng loạn, không giống hôm nay, trông cô trầm lặng như trước lại vô cùng trấn định và an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chiều Nay Ở Phòng Học Tại Sao Lại Trêu Chọc Tôi?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chỉ là gương mặt dịu dàng đó mang theo sợ hãi và hoảng loạn, không giống như ngày hôm nay, trông cô trầm lặng như nước rồi lại vô cùng trấn định và trầm tĩnh.

Lê Thận Hành mỉm môi, không kiềm chế được ý cười trên khoé môi.

Cậu không mặc đồng phục, chỉ một chiếc áo thun và quần jean đơn giản, thiếu niên đứng dưới ánh đèn lộ ra cảm giác ngang tàng bề thế, nhìn qua cũng đã có thể nhìn ra tương lai sẽ là một bước lên trời như thế nào.

“Nguyễn Tinh Vi”

Lê Thận Hành duỗi tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trực tiếp cố định cô dựa vào thân cây.

Tinh Vi mới mười sáu tuổi, khó khăn lắm mới cao được 1m60, lúc này ở trước mặt Lê Thận Hành cũng chỉ đến đầu vai cậu.

Cô khẽ nâng mí mắt, nhìn đến hầu kết gợn cảm của chàng trai trẻ, trên người lại có hương vị dễ ngủ nói không nên lời, như là mùi cỏ xanh sau cơn mưa vậy.

Hai người dựa gần như vậy.

Dù ở kiếp trước đã trải miên vô số lần nhưng hiện tại Tinh Vi vẫn cảm thấy bên tai nóng lên.

Cô quay mặt đi, hàng mi nhẹ nhàng rũ xuống.

Hồ hấp của Lê Thận Hành bỗng nhiên kéo gần: “Chiều nay ở phòng học của em vì sao lại trêu chọc tôi?”

Tĩnh Vi cảm thấy trái tim không chịu được áp lực, Lê Thận Hành rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt trắng tuyết của cô ửng đỏ.

Hàng lông mi đen nhánh lại cong dài, mái tóc thơm mềm như tơ lụa, cổ vấy tròn không che lấp được xương quai xanh mảnh khảnh của cô, Lê Thận hành cảm thấy bụng dưới ban ngày phát đau.

Từ buổi chiều mãi cho đến hiện tại, cậu cảm thấy mình không ổn chút nào.

Ngón tay mềm mại nhỏ nhắn chạm vào trán cậu, chỉ cần nhắm mắt lại nghĩ đến hình ảnh kia, cậu liền không ức chế được bản thân.

“Tôi, tôi không có...”

“Không có sao?” Lê Thận Hành đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dán lên mặt mình.

Tĩnh Vi hoảng sợ, nhanh chóng muốn rút ra nhưng cậu nắm chặt như vậy, chàng trai trẻ tuổi đang ở độ tuổi cuồng khí huyết phương cương, quanh thân đều là hormone đàn ông, mãnh liệt gần như làm người ta hít thở không thông.

“Chiều nay ở phòng học, tự nhiên sờ tôi chính là ai hả?”

Lê Thận Hành nói, âm thanh trầm khàn, hơi thở nóng bỏng trêu chọc vành tai Tĩnh Vi, cô như khóc đến nơi: “Lê Thận Hành... anh buông tay.”

“Nguyễn Tĩnh Vi, trêu chọc đàn ông huyết khí phương cương sẽ có kết cục gì em cũng rất rõ ràng mà!”

Lê Thận Hành nói xong, bỗng nhiên cúi đầu, Tĩnh Vi cảm thấy trên trán nóng bỏng, nụ hôn của anh dừng ở ấn đường trên trán cô.

Rõ ràng không phải như thế, kiếp trước, thẳng đến khi cô trưởng thành, Lê Thận Hành đều không chạm vào cô, bởi vì cô không muốn.

Tĩnh Vi muốn tránh né tất cả về Lê Thận Hành, dù kiếp trước là cô thua thiệt anh nhưng kiếp này cô cũng không nghĩ lại dây dưa với anh.

Không phải người một thế giới đều không có kết quả tốt.

Kiếp trước cô bị người ta nhục mạ là tiểu tam giày rách, chẳng lẽ sống lại một lần, cô vẫn như cũ phải cùng Lê Thận Hành yêu đương kiêng kị sao?

Tĩnh Vi dùng hết sức đẩy cậu ra: “Lê Thận Hành, sau này anh không cần phải đến quấy rầy tôi!”

“Nguyễn Tĩnh Vi!”

Cậu tức giận, thanh âm rất cao, Tĩnh Vi rơi nước mắt rồi bị cô nhanh chóng lau đi.

Dưới ánh đèn đường, Lê Thận Hành nhìn thấy mấy vết cào đồ ửng trên cánh tay cô, ánh mắt cậu đột nhiên sắc bén: “Sao lại thế này, Nguyễn Tĩnh Vi, là ai làm, ai đánh em!”

Hốc mũi cô chưa xót, nghẹn ngào nói: “Không có gì, Lê Thận Hành, không liên quan đến anh, mời anh về sau không cần lại đến tìm tôi!”

Cô xoay người muốn đi, Lê Thận Hành lại bước nhanh đuổi theo, cầm tay cô kéo ra chỗ sáng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mong Anh Đừng Làm Chậm Trẻ Tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cậu nhìn thấy vết thương loang lỗ trên tay cô, dưới chân cũng có mấy vết ứ bầm rì máu, Lê Thận Hành cảm thấy cuồng nộ ập tới, thiếu niên xưa nay kiệt ngạo, lúc này quanh thân cuộn cuộn sóng văn quỷ quyết khiếp người.

"Nguyễn Tĩnh Vi, em thành thật nói cho tôi biết là ai làm! Nếu em không nói tôi có rất nhiều cách để điều tra ra..."

"Là mẹ tôi đánh."

Tĩnh Vi bỗng nhiên mờ miệng, hàng lông mi ướt át, nước mắt rơi xuống: "Cái này thì tính là gì, từ nhỏ đến lớn cũng đã thành thói quen..."

"Thói quen cái gì? Thói quen bị đánh? Nguyễn Tĩnh Vi em không biết phản kháng sao?"

"Phản kháng cái gì, bà ấy là mẹ tôi, mẹ dạy con ai dám quàn?"

Tĩnh Vi nhẹ giọng cười lạnh, dù có đánh chết cũng không giải quyết được gì.

Cho tới nay không phải vẫn như vậy sao? Cho là sản phẩm riêng của ba mẹ, muốn xử trí như thế nào cũng được.

Lê Thận Hành bỗng nhiên cảm thấy trái tim bủn rủn, cô lại có thể nhẹ nhàng nói ra "Từ nhỏ đến lớn đã thành thói quen"...

"Tĩnh Vi, tôi quàn, tôi quàn em..."

Lê Thận Hành đuổi tay ôm chặt cô, dựa cằm lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng cọ.

Kiếp trước, anh cũng thích ôm từ phía sau như vậy.

Anh nói sao eo của Tĩnh Vi lại nhỏ thế này, tóc của Tĩnh Vi thơm quá.

Anh nói Tĩnh Vi, anh sẽ dành hết những thứ tốt nhất trên đời này cho em.

Nước mắt của Tĩnh Vi như vỡ òa mà trào ra nhưng cuối cùng cô vẫn dùng sức đẩy Lệ Thận Hành ra: "Học trường, mời anh về sau không cần lại đến tìm tôi, tôi rất cảm ơn ý tốt của anh, chỉ là, tôi thật sự không cần."

Chuyện, người của kiếp trước cô không còn muốn liên quan đến.

Cô lại không muốn mất đi một đứa bé, lại không muốn giày xéo chính mình.

Coi muốn đường đường chính chính đứng ở dưới ánh Mặt Trời.

"Tôi biết thân biết phận của anh tôn quý đến mức chúng tôi không cách nào tưởng tượng được nhưng anh cũng thấy rồi đấy, tôi chỉ là đứa bé sinh ra trong một gia đình bình dân hèn mọn, tôi chỉ muốn đi học, đi thi đại học, học trường Đại học lý tưởng, sau đó rời khỏi nơi này, cho nên, Lệ Thận Hành, không cần lại quấy rầy tôi được không?"

Tĩnh Vi giờ tay nhẹ nhàng vén tóc mai, vành mắt đỏ ửng, mí mắt cũng sưng vù, lại càng làm người ta thương tiếc hơn.

"Lệ Thận Hành, anh thấy không, tôi sống trong một gia đình như vậy, lên đại học là con đường sống duy nhất của tôi, mời anh đừng làm chậm trễ tôi."

Trên trán phồng lên một mảnh sưng đỏ, thoát nhìn mà ghê người, còn có trên người rõ ràng bị người ta đánh mà tạo ra vết bầm...

Lệ Thận Hành cảm thấy có người bóp lấy trái tim mình, làm cho cậu thở thoi cũng thấy đau rồi.

"Nguyễn Tĩnh Vi..."

Lệ Thận Hành hơi nhàu mày, cậu muốn có cái gì, muốn ai, duỗi tay ra là có, nhưng cô gái này căn bản đang khiêu chiến cực hạn của cậu!

"Lệ Thận Hành, Tề đại phi ngầu*, anh càng hiểu rõ đạo lý này hơn tôi."

*Tề đại phi ngầu: Quan niệm hôn nhân không môn đăng hộ đối.

Tĩnh Vi buông cánh tay, xoay người rồi đi.

Lệ Thận Hành dựa vào thân cây, hai đầu lông mày nhàu chặt.

Hết năm cậu phải về thủ đô, ở lại bên ngoài chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi.

Cậu của cậu (Tổng thống) xem cậu như người thừa kế mà bồi dưỡng, cậu tự nhiên sẽ không phí thời gian ở thành phố nhỏ này.

Trường bối Lệ gia cùng Tần gia đã bắt đầu lo lắng cho hôn nhân của cậu, bọn họ xem trọng nhất là con gái duy nhất của Ngu chính ủy, Ngu Phương Hoa.

Nhưng cậu chẳng hề có hứng thú gì với vị phong phạm danh viện Ngu Phương Hoa trong miệng người nhà.

Huống chi bên ngoài cậu còn có...

Lệ Thận Hành cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Mà lần này sờ dĩ cậu tới quê quán của ông ngoại cũng là bị bà nội trong nhà làm phiền thật sự chịu không nổi mà thôi.

Nhưng dù sao cậu cũng quay về thủ đô.

Nguyễn Tĩnh Vi nói không sai, gia thế của bọn họ đúng là kém quá xa.

Hơn nữa ngay từ đầu cậu đã biết, trong lòng Tĩnh Vi vẫn luôn kén thích một người.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lần Này Nguyễn Tĩnh Vi Xong Đời Rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người kia kêu là Tổng Nghiệp Thành, vừa thi đậu trường đại học tốt nhất ở thủ đô. Là học trường, cũng người mua cô ngưỡng mộ nhất.

Lệ Thận Hành nghĩ vậy, ngón tay bỗng dưng dùng sức, bẻ gãy một cành cây khô bằng út ngay trước mặt.

Đôi mắt đen tối nặng nề nhìn về phía trước, nơi đó, bóng người bé nhỏ của Tĩnh Vi cũng đã biến mất không thấy.

...

6 giờ sáng Tĩnh Vi rời giường, trong phòng ký túc xá có các bạn nữ lớp khác, vì không quen biết cho nên chỉ gật đầu mỉm cười chào hỏi.

Vừa vào phòng học, Tĩnh Vi lại ngập ngừng cả người.

Bên cạnh Tường Uyên đã có bạn nữ khác ngồi vào mà bàn học của cô đã bị dọn tới cuối cùng phòng học.

Tất cả mọi người đều đang khe khẽ nói nhỏ, Tường Uyên nhân duyên tốt, Nguyễn Tinh Vi trầm mặc ít lời không có bạn bè, hơn nữa, Nguyễn Tư Vũ cố ý làm người rải rác tin đồn ở trong trường ' Nguyễn Tinh Vi ghen ghét chị gái, ở nhà động thủ làm chị gái bị thương ' cho nên tất cả mọi người đều có cái nhìn khác về Nguyễn Tinh Vi.

Chẳng trách mọi người đều nói không phải là chó thích nhất là cắn người sao?

Tinh Vi nhìn bàn học của mình bị kéo đến bên cạnh Trần Dương thành tích kém lại hay đánh nhau.

Cô mím môi cũng không nói gì, chỉ trầm mặc đi vào trong phòng đi thẳng tới chỗ ngồi mình ngồi xuống.

Cô nhớ rõ nam sinh này, kiếp trước khi thanh danh của cô bị hủy, bị bức thôi học về nhà thì không một người trong lớp để ý đến cô, chỉ có Trần Dương yên lặng giúp cô thu nhập sách vở, đưa cô ra công trường.

Trần Dương gia cảnh tốt chỉ là sau đó ba mẹ li hôn, ba cưới tiểu tam xinh đẹp về nhà, từ đó Trần Dương liền bắt đầu phản nghịch.

Kiếp trước, cuối cùng Trần Dương không tham gia thi đại học, trở thành tên lưu manh ăn không ngồi rồi đánh nhau ẩu đả, sau đó vì ẩu đả mà thất thủ giết người, Trần Dương vừa tròn mười tám tuổi bị phán tử hình, ba ruột bị mẹ kế khuyến khích, thậm chí chưa từng ra mặt giúp cậu ta một phen.

Lúc Tinh Vi ở thủ đô biết được việc này thì phán quyết Trần Dương nhận án tử hình đã ra.

Cô ngày đêm đều nghĩ đến chuyện rời khỏi Lệ Thận Hành, ồ còn không mang nỗi mình ồ, sao có thể mở miệng cầu Lệ Thận Hành đây?

Trần Dương chết, cô đã khóc thật lâu, đây là tiếc nuối của cô ở kiếp trước.

Kiếp này nếu cô đã trở lại, như vậy, cô sẽ không để Trần Dương tiếp tục đi lên con đường này.

Trần Dương ghé vào trên bàn mà ngủ, sách vở tán loạn một đống trên bàn.

Tinh Vi không nói gì, trầm mặc sắp xếp lại sách giáo khoa giúp cậu ta, sau đó duỗi tay đẩy cậu ta tỉnh: "Trần Dương, dậy học bài!"

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Trần Dương là lưu manh có tiếng ở trường học, đừng nói là bạn học, ngay cả chủ nhiệm lớp cậu ta đều dám động thủ.

Nếu không phải trong tay ba cậu ta có tiền, Trần Dương nhập học liền tặng trường học một khu dạy học thì đã bị đuổi học vô số lần rồi.

Tất cả mọi người đều nhớ rõ, có một lần có một bạn nữ sinh ở trong lớp cười đùa đánh thức Trần Dương, cậu ta liền cầm hộp bút bằng kim loại ném thẳng mặt bạn học kia, lúc đó bộ dáng của cậu ta dữ dằn đáng sợ, dọa cho bạn học kia không dám khóc ra tiếng.

Nhưng hiện tại, Nguyễn Tinh Vi dám lắc Trần Dương tỉnh dậy...

Tường Uyên cũng nhướn mày, Trần Dương người này mặc kệ là nam sinh hay nữ sinh, xinh đẹp hay không xinh đẹp, chỉ cần ai chạm vào cậu ta, cậu ta tuyệt không nương tay.

Nguyễn Tinh Vi lần này xong rồi.

Nếu gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này bị Trần Dương đánh thành đầu heo, vậy thì thú vị làm sao.

Trần Dương bỗng nhiên bị người đẩy tỉnh, quả nhiên lập tức nổi trận lôi đình, giờ nắm nắm vùng lên mặt người kia.

Nhưng chờ nhìn thấy rõ gương mặt của đối phương, nắm tay rõ ràng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cậu Có Biết Xấu Hồ Hay Không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tinh Vi nhìn chăm chăm cậu ta, khuôn mặt bé nhỏ bằng bàn tay trần đầy dịu dàng, Trần Dương nghe thấy âm thanh bé nhỏ của cô vang lên: “Trần Dương, giờ phải học bài, cậu không thể ngủ.”

Trong phòng học yên tĩnh dọa người, Tường Uyên nhẩn mày, Nguyễn Tinh Vi này... sao lại như biến thành người khác vậy?

Bởi vì kiếp trước biết bề ngoài nam sinh này dữ dằn nhưng lại có trái tim vô cùng lương thiện, bởi vì kiếp trước cảm nhận được thiện cảm từ cậu ta cho nên Tinh Vi mới có thể làm như vậy.

Coi không sợ, cô quật cường muốn thay đổi cậu ta.

Trần Dương từ từ hạ nắm đấm, gương mặt táo bạo, dữ dằn thay vào một chút không được tự nhiên và không kiên nhẫn nói: “Cậu thì tính là thứ gì, đến lượt cậu quản chuyện của ông đây sao?”

Tinh Vi không hề tức giận mà chỉ vào bàn học: “Trần Dương, từ hôm nay trở đi mình và cậu ngồi cùng bàn, mình sẽ có trách nhiệm giám sát cậu học hành.”

Trần Dương đằng đằng sát khí đứng lên, mặt đỏ lên: “Nguyễn Tinh Vi, cậu có bệnh à, ai cũng đừng nghĩ quản thúc ông đây!”

Trần Dương một chân đá văng ghế ngồi muốn ra phòng học.

Tĩnh Vi lại đứng lên ngăn cản đường cậu ta, đôi mắt xinh đẹp mở to ra, quát cường nhìn Trần Dương: “Trần Dương, sau này chỉ cần đến giờ đi học, nếu muốn ra phòng học một bước thì phải đi qua người mình.”

Trần Dương giận run người, siết chặt nắm tay kêu rằng rắc: “Nguyễn Tĩnh Vi, cậu đừng cho là tôi không dám đánh cậu!”

Tĩnh Vi mỉm cười nói: “Trần Dương, cậu đánh mình, mình cũng không cho cậu đi ra ngoài.”

Trần Dương tức giận thờ hồn hển, Tường Uyển gắt gao nhìn chăm chăm nắm đấm của cậu ta như đang chờ mong nắm đấm rơi xuống.

Nhưng Trần Dương chỉ hung hăng nhìn chăm chăm Nguyễn Tĩnh Vi, một lúc sau, bỗng nhiên mắng một câu, xoay người về chỗ ngồi xuống.

Tường Uyển thất vọng vô cùng.

Sau đó là tức giận không nên lời.

Chẳng lẽ Trần Dương cái tên ngu lưu mạnh này cái gì cũng không bỏ ở trong mắt, lại có thiện cảm với Nguyễn Tĩnh Vi sao?

Tường Uyển mím chặt môi, nhìn chăm chăm sách vở trước mặt, lại xem không vào một chữ.

Tĩnh Vi cũng ngồi xuống, lấy sách giáo khoa của hai người rồi chỉ vào: “Buổi sáng hôm nay cậu học thuộc lòng trang này đi.”

“*** nó!” Trần Dương cầm sách giáo khoa muốn ném ra ngoài phòng học.

Tĩnh Vi không nói lời nào, chỉ là đôi mắt nhìn cậu ta như đang nói ‘Trần Dương, cậu dám ném thử một lần mà xem’

Trần Dương hận nghiêng rằng, hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng cậu ta vẫn bại trận trọng tay cô gái nhu nhược nhỏ xinh này.

Tĩnh Vi cong môi cười, bắt đầu nghiêm túc đọc sách, Trần Dương nhìn chăm chăm chữ trong sách.

Ở Trung học cậu ta là học sinh ngoan, nhưng từ sau khi lên cao trung, Trần Quốc Hoành cưới vợ mới, cậu liền không muốn đi học nữa.

Cho nên từ bỏ việc học hành rồi, Trần Dương tự nhiên sẽ không học hàng gì nữa.

Tĩnh Vi cũng chưa nói gì, chỉ là lúc sửa sang lại hộp com cô nhẹ nhàng nói với cậu ta một câu: “Trần Dương, cậu biết không? Mấy ngày trước mình có một giấc mộng.

“Liên quan cái rắm đến ông ấy.”

“Mình mơ thấy cậu.” Âm thanh Tĩnh Vi trời sinh nhẹ nhàng vô cùng.

Trần Dương bỗng nhiên cảm thấy nóng mặt, trái tim đập loạn lên, dưới mộng như là có cây đinh châm lên cậu ta vậy, thiếu chút nữa nhảy lên: “*** nó, cậu có biết xấu hổ hay không vậy!”

Tĩnh Vi mặt không đổi sắc nói: “Mình mơ thấy cậu không tham gia thi đại học, người nhà cậu cũng mặc kệ cậu, cậu suốt ngày ở trên phố đánh nhau ầu đả, sau đó, một lần kéo bè kéo lũ đánh nhau, cậu giết người...”

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Đánh Người Còn Kiêu Ngạo Như Vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trần Dương ngơ ngẩn, Tĩnh Vi tiếp tục bình tĩnh nói: “Cậu giết người khi đó đã thành niên, vốn là ngoài ý muốn thất thủ, sẽ không bị phán tử hình, nhưng đối phương có chút quyền thế, ba ba cậu lại không ra mặt giúp cậu, cho nên, cuối cùng, cậu bị phán tử hình...”

Khuôn mặt Trần Dương trắng bệch, Tĩnh Vi đang nói là cô nằm mộng, nhưng nghe những lời này lại như xảy ra thật làm cậu ta không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi.

Cả người ngồi cứng đờ, hơn nửa ngày, đôi môi run run, vội vàng dò hỏi: “Vậy mẹ tôi thì sao, tôi chết vậy mẹ tôi sẽ ra sao...”

“Mẹ cậu quỳ xuống cầu xin ba cậu cứu cậu nhưng ba cậu không chịu, nói là không có đứa con hư hỏng, không biết cố gắng như cậu, cậu chết, mẹ cậu điên rồi, không bao lâu cũng đi theo cậu...”

Trần Dương rùng mình, hai mắt bạo hồng: “Tôi biết, tôi biết có ngày ông ta sẽ không quản tôi mà! Trong lòng, trong mắt ông ta chỉ có vợ bé cùng con gái của bọn họ mà thôi!”

“Cậu sai rồi, Trần Dương, ông ta mặc kệ cậu hay không quan trọng, quan trọng là con đường này là do cậu chọn.”

Tĩnh Vi nhẹ nhàng cầm bàn tay đang nắm chặt của Trần Dương: “Trần Dương, may mắn biết bao vì nó chỉ là một giấc mộng, hiện tại tất cả vẫn còn kịp...”

Trần Dương bỗng nhiên tránh tay cô ta, thiếu niên hung bạo ở trong thời kì phản nghịch bỗng nhiên giơ tay che mặt, nước mắt trào ra: “Lúc trước ông ta rất thương tôi, tốt với tôi nhưng hiện tại, ở trong nhà tôi còn không bằng một con chó, không bằng con chó người đàn bà kia nuôi!”

Tĩnh Vi đồng cảm như bản thân mình cũng vậy, ở Nguyễn gia, sao cô không phải như thế chứ? Cô suy nghĩ vô số lần có phải cô không phải là con ruột của Điền Tiểu Phán hay không?

Nhưng Điền Tiểu Phán là bởi vì sinh cô ra mới mất việc sao có thể không phải là thân sinh đây?

"Trần Dương, người khác như thế nào chúng ta không quản được, nhưng mà cậu càng có nhiều lựa chọn tốt hơn, dù cậu không vì mình cũng vì mẹ cậu mà..."

"Trần Dương, lo học đi, sau đó tham gia thi đại học, vào đại học, tương lai mới có công tác tốt, tương lai tốt mẹ cậu mới có thể hưởng phúc theo cậu có phải không?"

Tĩnh Vi không biết mình nói vậy Trần Dương có nghe lọt tai hay không.

Sau buổi tự học hôm đó, suốt ba ngày Trần Dương đều không xuất hiện.

Mà càng làm cho người ta cảm giác kỳ lạ chính là, Lê Thận Hành không còn xuất hiện ở bên ngoài phòng học chặn đường Tĩnh Vi.

Tĩnh Vi sống cuộc sống ngày ba bữa cơm, đi học, tiền ở kí túc xá cô đã thương lượng xong với chủ nhiệm lớp, chờ đến khi thi cử có kết quả cô sẽ dùng học bổng để trả.

Kết quả chủ nhiệm lớp báo cáo lên, trường học trực tiếp miễn giảm phí lưu trú.

Tĩnh Vi là học sinh ưu tú nhất có khả năng đầu vào trường học tốt nhất ở thủ đô.

Trường học đương nhiên sẽ tận lực tạo điều kiện tốt nhất cho cô.

Thứ sáu, đến buổi chiều là hết tuần.

Tường Uyển cùng cô chào hỏi mới rời khỏi phòng học.

Tường Uyển chủ động làm lành với cô, Tĩnh Vi cũng không phải loại người nắm chặt không bỏ, huống chi, từ trước đến giờ Tường Uyển vẫn luôn đối tốt với cô, dù cậu ta có chút sai lầm, nhưng Tĩnh Vi sống lại một đời cũng không so đo cùng cô gái mười sáu, mười bảy tuổi.

Bởi vậy hai người thoát nhìn làm lành như ban đầu.

Chỉ là hai người đều biết, không thể quay về hình thức ở chung như trước.

Nguyễn Tư Vũ đứng ở bên ngoài phòng học, bạn học đi ngang qua đều cười chào hỏi cùng cô ta: "Chờ em gái cậu về à?"

Nguyễn Tư Vũ cười ngọt ngào gât đầu: "Đúng vậy, ba mẹ sợ Vi Vi còn giận không chịu về nhà, bảo mình chờ em ấy cùng về."

Mọi người hiểu rõ, Nguyễn Tĩnh Vi ở trong nhà đánh chị ruột mình, vết thương trên vai Nguyễn Tư Vũ ba ngày mới tiêu sưng.

Nhưng hiện tại người đánh lại kiêu ngạo không chịu về nhà, người bị đánh phải tới khuyên.

Chẳng trách hiện tại Tường Uyển đều không chơi với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đây Là Ký Túc Xá Nữ, Lê Thiếu Xin Dừng Bước

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tĩnh Vi ôm sách vở rời khỏi phòng học, Nguyễn Tư Vũ cuống quýt đuổi theo: "Em gái, về nhà với chị đi..."

"Em sẽ không trở về." Tĩnh Vi né tránh, Nguyễn Tư Vũ cắn môi, trên mặt đầy khó xử: "Em gái, em còn giận sao?"

Tĩnh Vi cảm thấy kỳ xảo như vậy thật không thú vị, cô không có tâm tình đánh thái cực với chị ta liền đi xuống lầu.

"Vi Vi..."

"Tư Vũ, thôi bỏ đi, cậu xem em gái cậu như vậy, cũng chỉ có cậu đuổi theo để ý đến nó..."

"Nói như thế nào em ấy cũng là em gái mình, dù sao mình cũng phải nhường em ấy."

"Cậu đấy, cũng chỉ có cậu mới tốt như vậy..."

Tĩnh Vi cười nhạt, kiếp trước đến cuối cùng tình chị em giữa cô và Nguyễn Tư Vũ cũng đoạn tuyệt sạch sẽ.

Cô ta leo cao, được Ngu gia nhận về trở thành tiểu thư kim tôn ngọc quý của Ngu chính ủy, đoạt lấy Tống Nghiệp Thành, ngược lại đồ hết thân phận tiểu tam lên đầu cô.

Mãi cho đến chết, cô bị Nguyễn Tư Vũ giẫm đạp cho không thể xoay người, sống lại một lần, sao cô có thể giẫm lên vết xe đổ đây?

Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm là thuận lợi thi đại học, đi học đại học, rời xa nơi này, hoàn toàn thoát khỏi Điền Tiểu Phán cùng Nguyễn Tư Vũ.

Nguyễn Tư Vũ chơi xiếc, cô sống hai đời đã không còn bất kì gợn sóng gì.

Con đường của Nguyễn Tĩnh Vi cô sẽ không có bất kì quan hệ gì với họ.

Nguyễn Tĩnh Vi không về nhà vào cuối tuần, Nguyễn Tư Vũ vài câu thêm mắm thêm muối, quả nhiên chọc giận Nguyễn Chính Trạch.

Biết được con gái út ngồi cùng bàn cùng một tên lưu manh còn có quan hệ thân mật, Nguyễn Chính Trạch lập tức nổi giận.

Ông ta hằm hằm đuổi tới trường học, báo thân phận với báo vệ ký túc xá, sau khi hỏi được dãy nhà cho học sinh cuối cấp liền đi thẳng tới phòng Tinh Vi.

Lúc này ở phòng ký túc xá nữ.

Một ít bạn học ở gần đây đã thu dọn về nhà cho nên không có nhiều người ở lại trường.

Phòng Tinh Vi có tám người, gồm cả cô thì có bốn người không về nhà.

Tinh Vi cầm quần áo chuẩn bị đi tắm rửa, một người khác đang xả nước giặt quần áo, có hai nữ nằm trên giường nghe nhạc.

Cửa phòng ký túc xá bỗng nhiên bị gõ vang, Tinh Vi đáp một tiếng đi mở cửa, ai ngờ cửa vừa mở ra, cô liền ngăn cả người, sau đó theo bản năng đóng cửa.

Nhưng Lê Thận Hành đã chen nửa người vào chắn ngay khung cửa.

"Anh làm gì đấy, đây là ký túc xá nữ, anh nhanh rời đi đi..." Cô giận tái mặt, mái tóc xõa trên vai lộn xộn, bàn tay trắng nõn đặt trước ngực cậu đẩy cậu ra.

Lê Thận Hành nhếch môi, ánh mắt từ ngón tay trắng của cô từ từ dời đi, cuối cùng dừng ở trên mặt cô: "Nguyễn Tinh Vi, tôi biết em không chịu gặp tôi cho nên tôi mới đến nơi này tìm em"

Hai nữ sinh khác trong phòng nghe được động tĩnh đã kinh ngạc ngồi dậy.

Lúc nhìn thấy Lê Thận Hành đều đỏ bừng mặt.

"Làm phiền hai bạn đi ra ngoài một chút, tôi có chút việc muốn nói với Tinh Vi."

Lê Thận Hành đã khi nào ôn tồn nói chuyện với người khác như vậy? Hai nữ sinh kia không ngừng gật đầu đáp ứng.

Tinh Vi gấp đến nỗi chớp mũi đỏ mồm hỏi: "Lê Thận Hành!"

"Trước đề tôi đi vào đây." Lê Thận Hành dễ như trở bàn tay đẩy cửa ra, Tinh Vi trơ mắt nhìn hai cái bạn cùng phòng ngoan ngoãn rời đi, còn mình chỉ biết bất lực.

Mà Lê Thận Hành cũng đã lập tức đi đến mé giường của cô, tùy ý đánh giá một phen, sau đó trực tiếp ngồi ở trên giường của cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tinh Vi Cho Tôi Tín Vật Đỉnh Ước

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong Ký túc xá, chăn màn gối đệm đều là phân phát thống nhất, khăn trải giường màu vàng xanh họa tiết caro, không biết làm sao nhìn một cái cậu liền nhận ra giường của cô ở đâu.

"Anh ngồi lên ghế đi..." Tinh Vi nhìn thấy vị nhị thế tử này ngênh ngang vào phòng người ta như vậy, cô chỉ có thể bất đắc dĩ thoái nhượng.

Lê Thận Hành giờ giờ áo thun trên người mình, mỉm cười với Tinh Vi: "Trước khi tới tôi đã tắm rồi, không tin em ngửi thử mà xem."

"Lê Thận Hành!"

"Được rồi, được rồi." Lê Thận Hành nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình, nhìn cô nổi giận mà chẳng dọa người chút nào, ngược lại cậu càng muốn trêu chọc cô hơn.

Chỉ là nhìn vành mắt cô ửng hồng, rốt cuộc cậu vẫn mềm lòng. Cậu chưa bao giờ có cảm giác này đối với cô gái nào, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này anh đã muốn bắt cô về tay mình rồi.

"Anh có chuyện gì thì nói nhanh lên." Tinh Vi ngồi xuống ghế, duy trì đủ khoảng cách với cậu.

Lê Thận Hành lại dứt khoát nằm luôn xuống giường cô, dựa lên gối đầu của cô, người anh cao lớn như vậy, chiếc giường nhỏ của cô không đủ cho anh nằm.

Tinh Vi nhìn bộ dạng lười biếng của Lê Thận Hành, bỗng nhiên nhớ tới khoảng thời gian hai người bên nhau ở kiếp trước.

Càng ngày anh càng về muộn, gương mặt lúc nào cũng ủ rũ.

Anh thường im lặng ôm lấy cô, rất lâu vẫn không nói gì.

Sau này, tính đến mấy ngày trước khi cô rời đi, cô từ trong miệng Tường Uyển biết được Lê Thận Hành cùng Tần gia đã quyết định để anh và Ngu Phương Hoa đính hôn.

Mà tin tức này càng thúc đẩy coi quyết tâm rời đi.

Nếu tính ra, kiếp trước cô cũng hoàn toàn không thua thiệt anh.

Nếu không phải cuối cùng con của bọn họ chết trong tay mẹ con Tổng Nghiệp Thành.

"Nguyễn Tinh Vi, em biết tiểu thiếu gia nhìn trúng em chứ?"

Lê Thận Hành thường thức con thú bông nhỏ hơi cũ mà Tinh Vi treo đầu giường, giọng điệu kiêu ngạo mang theo mấy phần ngả ngớn.

"Lệ Thận Hành, nên nói tôi đã nói rõ ràng rồi..."

"Ba tháng."

Lệ Thận Hành ngồi thẳng người, bỗng nhiên cảm một chiếc khăn tay xếp gọn gàng ở bên gối, Tĩnh Vi ngẩn ra, theo bản năng muốn giành lại nhưng bị Lệ Thận Hành nắm chặt trong tay.

Cậu hít một hơi, khóe môi mỉm cười đầy ẩn ý: "Cái này xem như tín vật em đưa cho tôi."

Tĩnh Vi buồn bực, thiếu chút nữa mắng chết anh.

"Anh trả lại đây cho tôi..."

Tĩnh Vi mỉm môi, duỗi tay cô muốn giành lại, Lệ Thận Hành ngửa người ra sau, Tĩnh Vi đứng không vững, cả người nhào qua vừa lúc đề lên người cậu, nhìn qua như cô đẩy cậu gục xuống giường vậy.

Ôm nồng hương ở trong lồng ngực, đại thiếu gia kim tôn ngọc quý sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này đây?

Lệ Thận Hành ôm lấy eo cô, xoay người đề cô xuống dưới, Tĩnh Vi khần trương, hai gò má ửng đỏ, ra sức đẩy cậu xuống m, Lệ Thận Hành hôn lên tóc mai cô nói: "Tĩnh Vi, đừng nhích nhích, tin tưởng tôi..."

"Lệ Thận Hành..." Tĩnh Vi gấp đến độ sắp khóc đến nơi rồi.

Ben ngoài phòng lại vang giọng nam khàn khàn: "Tĩnh Vi, Nguyễn Tĩnh Vi có phải ở nơi này hay không?"

Là âm thanh của Nguyễn Chính Trạch!

Tĩnh Vi chỉ cảm thấy trong nháy mắt hồn phi phách tán, động tác đẩy Lệ Thận Hành cũng đình trệ, huyết sắc trên mặt rút hết, hau mắt mờ to, bởi vì quá mức hoảng sợ cho nên thân thể run rẩy không ngừng.

Lệ Thận Hành rõ ràng nhìn thấy cô khác thường, cả người run lẩy bẩy không ngừng.

Cậu không nhận được nhủi mảy, hai tay giữ chặt vai cô dò hỏi: "Tĩnh Vi, em làm sao vậy?"

Nguyễn Chính Trạch đứng ở ngoài cửa, rõ ràng nghe được bên trong có nam sinh nói chuyện, lập tức trong con giận dữ, một chân đá văng cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chịu Đòn Thay Lệ Thận Hành

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cửa đánh sập vào tường, tiếng vang rất lớn, cả người Tĩnh Vi càng run lẩy bẩy hơn.

Kiếp trước cũng như vậy, Nguyễn Chính Trạch đá văng cửa, mà lúc đó tên lưu manh uống rượu say không biết gì bò trên người cô đang ra sức xé quần áo cô.

Nguyễn Chính Trạch giận dữ, đánh tên lưu manh kia chết khiếp sau đó lại cho cô 4,5 bạt tai, mặt cô sưng lên một tuần mới bình thường lại được.

Kiếp trước cô cho rằng mọi bi kịch mà cô gặp phải là bắt đầu từ ngày hôm đó.

Không thể không thôi học, thanh danh hủy sạch cho nên cuối cùng lang bạc kỳ hồ, bởi vì Tổng Nghiệp Thành mang đến cho cô cảm giác ấm áp, cô mới phấn đấu quên mình...

Chẳng lẽ kiếp này sống lại, ông trời lại muốn cô chịu tra tấn như cũ sao?

Nguyễn Chính Trạch đá văng cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai người đang dây dưa ở trên giường.

Ông ta nhìn thấy con gái út hoảng sợ cũng nhìn thấy được nam sinh kia.

Tư Vũ nói không sai, Tĩnh Vi ở trường dây dưa không rõ với nam sinh, làm ra chuyện không biết xấu hổ, làm mất thể diện Nguyễn gia!

Nguyễn Chính Trạch chỉ cảm thấy máu toàn thân như dồn hết lên đầu, cả người ngẩn ra, sau đó cầm chiếc ghế dựa ném lên người Lệ Thận Hành.

"Đừng..."

Tĩnh Vi hét lên đau đớn, không biết cô lấy đâu ra sức lực, lúc Nguyễn Chính Trạch ném chiếc ghế đi, cô dùng hết sức lực đẩy Lệ Thận Hành ra một bên...

Đầu ghế bằng sắt, hung hăng nện lên bả vai của cô, cô kêu đau thảm thiết như muốn ngất đi.

Đôi mắt Lệ Thận Hành đỏ đậm, nhanh chóng đá văng chiếc ghế, duỗi tay ôm Tĩnh Vi bị đau mà cuộn tròn người nằm trên giường: "Tĩnh Vi, em sẽ không sao đâu, tôi đưa em đến phòng khám..."

"Không cần, Lệ Thận Hành, không cần đi..."

Tĩnh Vi bị đau, sắc mặt trắng bệch, nước mắt lăn dài, đôi môi cũng trắng bệch, nhưng vẫn ra sức lắc đầu, ngón tay nắm chặt tay áo Lệ Thận Hành.

"Nguyễn Tình Vi!"

Lệ Thận Hành hận nghĩ rằng, đã lúc nào rồi cô còn lo đến mấy chuyện lông gà vò tôi chứ.

Dù bị người ta biết thì thế nào? Bạn gái của Lệ Thận Hành cậu, cậu ôm đến phòng khám thì làm sao?

"Đồ vô liêm sỉ, mau buông con gái tôi ra."

Nguyễn Chính Trạch cả đời đi ngay ngồi thẳng, lúc này tận mắt nhìn thấy con gái út làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, cả người nổi giận tay chân lạnh lẽo luôn rồi.

Nhưng rốt cuộc cũng là con gái mình, vừa nãy ông dùng hết sức mà ném, hiện tại nhìn bộ dạng của con gái, trong lòng cũng dịu đi phần nửa.

"Ba..."

Tình Vi suy yếu mở miệng, Nguyễn Chính Trạch trừng mắt qua: "Tôi không có con gái như cô."

Tình Vi nhắm mắt lại, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, kiếp trước cũng như thế.

Rõ ràng cô mới là người bị hại nhưng mọi người lại cho rằng cô không biết xấu hổ mà đi dây dưa với đàn ông bên ngoài.

Nguyễn Chính Trạch rất dễ dàng bị Điền Tiểu Phân khuyến khích, cảm thấy cô đi học xảy ra chuyện như vậy nên khẳng định cho cô thôi học, về nhà làm thuê.

Kiếp trước cô quý gối trong phòng khách suốt một đêm nhưng không làm cho ba mẹ thay đổi quyết định.

Từ trường học ôm sách vở về nhà, cô không suốt ba ngày, dùng một mũi lửa đốt hết toàn bộ sách vở.

Cũng đốt luôn toàn bộ giấy mớ thi đậu trường Đại học ở thủ đô.

Nguyễn Chính Trạch tiến lên túm chặt cánh tay Tình Vi: "Hiện tại con về nhà với ba, Nguyễn Chính Trạch ta đời này chưa làm qua chuyện mất mặt xấu hổ, ta không thể để con gái như con hủy hoại thanh danh Nguyễn gia được."

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Ai dám ở dưới mắt tiểu gia tôi động vào đầu ngón tay cô ấy thử xem!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà vai trái của Tình Vi bị đánh đỏ ửng còn trầy da, Nguyễn Chính Trạch vừa kéo, Tình Vi đau như ngắt đi.

Cảm giác được cô gái trong lòng mình càng run mạnh hơn, Lệ Thận Hành không nhịn nổi nữa, giờ tay đẩy Nguyễn Chính Trạch ra: "Ông không thấy cô ấy bị thương hay sao? Có người làm ba mẹ như ông à? Không biết phân biệt đỏ đen đã ra tay đánh người..."

"Nó là con gái của Nguyễn Chính Trạch tôi, tôi có đánh chết nó cũng không ai dám nói một chữ không."

Lệ Thận Hành giận quá hóa cười: "Tôi...*** nó hôm nay thật muốn xem ai ở dưới mắt tiểu gia tôi đụng đến một đầu ngón tay của cô ấy."

Nguyễn Chính Trạch là quân nhân xuất ngũ, hiện tại bị tiểu bối nhục mạ như vậy, lập tức bạo nộ muốn ra tay, Tình Vi cố nén đau đớn vội vàng ngăn cản, thân phận như Lệ Thận Hành sao có thể bị đánh đây?

Vừa nãy cô liều mạng ngăn cản cũng chỉ sợ một ghế của Nguyễn Chính Trạch đánh vào người anh.

Đối với người ba này, cô vẫn còn giữ một chút tình cảm ba con.

Kiếp trước cô từng hận ông ấy, hận ông ấy phong kiến, bảo thủ, độc đoán, nhưng sau khi Tổng Nghiệp Thành và Nguyễn Tư Vũ bên nhau, là ông ấy bạc đầu tận tình khuyên bảo cô không cần u mê không tình, khuyên cô về nhà, nói cho cô dù sao ba cũng dành một ngum cơm cho con.

Tình Vi luôn nhớ kĩ người đối tốt với cô, dù kiếp này Nguyễn Chính Trạch làm cô thất vọng nhưng cô vẫn không muốn ông ấy xảy ra chuyện.

Nếu Lệ Thận Hành bị thương, Lệ gia và Tàn gia tuyệt không bỏ qua cho Nguyễn Chính Trạch.

Cô không thể trơ mắt nhìn ông ấy mất mạng được.

Lệ Thận Hành nhìn Tình Vi năm lần bảy lượt che chở cho cậu ta, cậu không nhìn được cảm động.

Cô gái này thật không phụ lòng cậu thích cô như vậy.

"Tình Vi, con là con gái của ba, ba sẽ không hại con, con còn bé, không biết chuyện như vậy ảnh hưởng nghiêm trọng tới con như thế nào sao, thanh danh hủy hoại, đời này liền hủy, hiện tại mau về với ba."

Nguyễn Chính Trạch lần nữa mở miệng khuyên bảo.

Tình Vi cố gắng chống đỡ từ trong ngực Lệ Thận Hành ngồi dậy, nửa vai đau đớn vò cùng, xương cốt như lệch chỗ, động một chút là đau vãi mồ hôi.

"Nếu con đoán không sai con về nhà với ba, ba sẽ buộc con thôi học có đúng không?"

Nguyễn Chính Trạch ngẩn ra, sau khi nhìn đến một màn này, trong lòng ông thật sự có suy nghĩ này.

Hiện tại ở trong hoàn cảnh như vậy, con gái bỏ học đi làm thuê rất nhiều, Nguyễn Chính Trạch cũng không cho rằng đó là chuyện lớn lao gì.

Dù sao con gái sớm muộn gì cũng phải gả chồng, đọc sách nhiều thì có tác dụng gì.

Nguyễn Chính Trạch không biết làm sao lại không dám nhìn con gái út, ông ta trốn tránh ánh mắt cô, âm thanh trầm xuống: "Mẹ con nói đúng, con gái đọc sách nhiều choáng váng đầu óc, Tĩnh Vi, con học đến cao trung cũng đủ rồi..."

Tĩnh Vi bỗng nhiên nở nụ cười, cười rơi nước mắt: "Có đôi khi con thật sự hoài nghi rốt cuộc con có phải là con ruột của ba mẹ hay không..."

Nguyễn Chính Trạch gất gao nắm chặt tay, sau đó kéo tay cô: "Hiện tại về nhà với ba đã..."

"Ông tên là Nguyễn Chính Trạch đúng không?" Lê Thận Hành bỗng nhiên tiến lên, bảo vệ Tĩnh Vi trước ngực, từ từ mở miệng.

Nguyễn Chính Trạch nhướn mày: "Tên tiểu tử nhà cậu, tôi dạy dỗ con gái tôi không đến lượt cậu xen mồm vào..."

"Ông già Lý Bắc Cương kia là cấp trên cũ của ông đúng không?"

Lê Thận Hành nhướn mày nói, Nguyễn Chính Trạch nghe thấy ba chữ Lý Bắc Cương theo bản năng ưỡn ngực thẳng lưng chỉ thiếu nổi tiến hành chào theo nghi thức quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cô Ấy Là Cô Gái Mà Tiểu Gia Coi Trọng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Thận Hành nhướn mày, Nguyễn Chính Trạch nghe thấy ba chữ Lý Bắc Cương theo bản năng ưỡn ngực thẳng lưng chỉ thiếu nổi giờ tay chào theo nghi thức quân đội.

"Nghe nói năm đó ở bộ đội, ông ta rất coi trọng ông, sau này ông xuất ngũ đi làm, ông ấy còn đặc biệt hỏi han tình hình của ông, chỉ là ông quá kém cỏi cho nên không có mặt mũi qua lại với cả trên cũ cho nên..."

Lê Thận Hành nhếch môi cười mỉa: "Lão Lý điều đến đây làm thủ trưởng quân khu cũng 8 năm rồi ông còn chưa dám xuất hiện trước mặt ông ấy."

Nguyễn Chính Trạch đỏ bừng cả mặt, đây là tâm bệnh lớn nhất bị ông ta đè dưới đáy lòng.

Khi còn ở bộ đội, ông là thuộc hạ được Lý Bắc Cương coi trọng nhất, ông ấy từng có ý để ông ở lại bộ đội nhưng Điền Tiểu Phân khẳng khẳng muốn sinh đứa thứ hai, sinh con trai..

Đến bây giờ Nguyễn Chính Trạch còn nhớ rõ biểu tình thất vọng của Lão Lý.

Ông từng cho rằng mình rời khỏi bộ đội cũng có thể phát triển tốt nhưng không nghĩ tới mười mấy năm qua, ông chỉ có thể làm việc ở nhà xưởng kinh tế đình trệ, làm một tiểu tổ trưởng không có tiền đồ, một nhà năm người sống ở ngôi nhà nhỏ cho nên không có dũng khí gặp lão Lý...

"Cậu, sao cậu lại biết chuyện này?"

Nguyễn Chính Trạch cảm thấy yết hầu nghẹn nghẹn, bàn tay của Lê Thận Hành nóng bỏng đặt nơi vòng eo của Tĩnh Vi muốn để cô dựa vào người mình để chống đỡ.

Tĩnh Vi đau đớn, trên trán thấm mồ hôi, Lê Thận Hành làm vậy như để cho cô một chỗ dựa vào, cô mơ hồ lại nghe thấy Lê Thận Hành kiêu ngạo nhưng không làm mất đi phong thái. "Ông không cần biết tôi làm sao biết chuyện này, ông chỉ cần nhớ kỹ, cô ấy là con gái của ông không sai nhưng cũng là cô gái mà tiểu gia coi trọng, sau này vợ chồng các người lại muốn ra tay với cô ấy cũng nên ước lượng phân lượng của mình..."

"Cậu..."

"Nguyễn Chính Trạch, lão Lý nhìn thấy tôi còn muốn kính ba phần, ông thì tính là cái gì?"

"Ông muốn mắng tôi cây thế áp người? Không sai, tiểu gia tôi hôm nay chính là cây thế áp ông! Thế nào, không muốn thì ông cũng phải ngoan ngoãn chịu thôi."

Lê Thận Hành nhìn sắc mặt Nguyễn Chính Trạch trắng bệch đứng đó, đáy lòng yếu ớt nhất của một người đàn ông bị người ta không chút lưu tình đào ra nắm chặt trong lòng bàn tay, giống như bị đâm vào lưng, không thể kéo nổi khí thế ra.

Nguyễn Chính Trạch tro mắt nhìn con gái út bị mang đi, ông không biết mình làm sao rời khỏi ký túc xá.

Dưới ánh hoàng hôn, Nguyễn Chính Trạch không khỏi nhớ lại những lời ngày xưa của lão thủ trưởng.

Cuối cùng ông cũng làm lão nhân gia ngài thất vọng rồi.

Vừa nãy tên tiểu tử kia nói không sai, ông ta quá kém cỏi, thật sự không có mặt mũi đi gặp lão Lý...

Trong những người phê duyệt xuất ngũ thì ông là người không có tiền đồ nhất.

Đây là nỗi lòng bị ông đè chặt mấy năm qua, bỗng nhiên hôm nay bị đốt lên.

Ông muốn từ chức tới vùng biển gây dựng lại sự nghiệp.

Ông không muốn tiếp tục ở lại nhà máy sắp đóng cửa này, lãng phí sạch sẽ quãng đời còn lại của mình.

Nguyễn Tư Vũ và Điền Tiểu Phán ngồi ở phong khách xem TV, hai người tâm tình tốt vô cùng.

Thậm chí Điền Tiểu Phán đã bắt đầu tính toán để cho Nguyễn Tư Vũ bỏ học sau đó đi làm công kiếm tiền đều nộp lên cho bà ta, bà ta sẽ mua gì đó cho con gái cả và con trai độc nhất vô nhị của mình.

Nguyễn Gia Bảo ở bên ngoài chơi chán mới chạy về ồn ào muốn ăn dưa hấu, Điền Tiểu Phán đi đến phòng bếp cắt hơ phần nửa dưa cho cậu bé, cậu ta ăn một lát ném ở một bên, Điền Tiểu Phán cũng không trách mắng gì, ngược lại yêu thương lau mồ hôi trên trán cho cậu ta rồi giục cậu ta đi tắm rửa, Nguyễn Tư Vũ bấu môi, nói thương cô ta, có mà thương yêu nhất đứa con trai độc đinh này thì có.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tiền Trong Nhà Đâu!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nguyễn Gia Bảo đi tắm, Điền Tiểu Phán mang dưa hấu con trai ăn để thừa tới, Nguyễn Tư Vũ ghét bỏ không chịu ăn, Điền Tiểu Phán bèn tự mình múc sạch ăn.

Vừa để thìa xuống, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tinh thần Nguyễn Tư Vũ chấn động, Điền Tiểu Phán nhanh chóng đi mở cửa, trên mặt đã mang theo vui mừng.

Ai ngờ mở cửa, ngoài cửa cũng chỉ có một mình Nguyễn Chính Trạch, Điền Tiểu Phán hơi sững sốt: "Vi Vi đâu?"

Nguyễn Chính Trạch cúi thấp đầu đi vào, Điền Tiểu Phán nói đông dài đuôi theo: "Chẳng phải ông đi tìm Vi Vi sao? Sao lại về một mình..."

Nguyễn Chính Trạch buồn bực không lên tiếng, đi thẳng tới phòng ngủ chính, Điền Tiểu Phán nhìn thấy ông đi mở ngăn kéo khóa lại, da đầu không khỏi căng lên.

Nguyễn Tư Vũ cũng đi qua: "Cha, đã xảy ra chuyện gì vậy, bên Vi Vi..."

Điền Tiểu Phán đã nhào lên bàn không cho Nguyễn Chính Trạch mở khóa: "Ông làm gì, đã nói để tôi giữ sổ tiết kiệm trong nhà..."

Đáy mắt Nguyễn Chính Trạch hiện lên nghi ngờ: "Đúng là tôi để bà giữ, nhưng bây giờ tôi cần dùng tiền..."

Sắc mặt Điền Tiểu Phán trắng bệch, hai tay bảo vệ ngăn kéo chặt chẽ: "Đang êm đẹp dùng tiền cái gì? Chẳng phải tiền lương của ông vừa được phát mấy ngày à..."

Nguyễn Tư Vũ cũng hơi chột dạ vịn khung cửa, không dám lên tiếng.

Nguyễn Chính Trạch nổi lên nghi ngờ: "Trong nhà cất bao nhiêu tiền, trong lòng tôi cũng phải biết được..."

Điền Tiểu Phán không chịu buông tay: "Ông không tin tưởng tôi sao? Vợ chồng bao nhiêu năm như vậy, tôi sinh con dưỡng cái cho ông..."

"Không phải tôi không tin bà, tôi chỉ muốn xem xem trong nhà còn có bao nhiêu tiền."

Nguyễn Chính Trạch kéo cánh tay của Điền Tiểu Phán ra một bên: "Bà sợ hãi như thế làm gì, chẳng lẽ mấy năm nay bà không tiết kiệm được đồng tiền nào?"

Điền Tiểu Phán không còn dám ngăn cản, trở mặt nhìn Nguyễn Chính Trạch mở ngăn kéo ra, sau đó lấy sổ tiết kiệm.

Nguyễn Tư Vũ lặng lẽ không tiếng động trở về phòng, hai tay Điền Tiểu Phán nắm chặt, hô hấp như ngừng lại, nhịp tim đập nhanh.

Nguyễn Chính Trạch mở sổ tiết kiệm ra, cả người bỗng nhiên cứng đờ.

Ông đã xuất ngũ gần mười bảy năm, có hai lần phạt vì sinh quá số con, nhưng đó cũng là chuyện mười năm trước, mười năm này tiền lương của ông đưa hết cho Điền Tiểu Phán, trong nhà không có chi tiêu lớn, thế nhưng, vậy mà không có một đồng tiền tiết kiệm nào!

"Thế này là thế nào, tiền trong nhà đâu!" Nguyễn Chính Trạch nổi giận lôi đình, Điền Tiểu Phán bị dọa rụt cổ: "Tôi, tôi dùng..."

"Bà dùng?" Nguyễn Chính Trạch cầm sổ tiết kiệm cười lạnh: "Tháng tám năm ngoái, một lần lấy một vạn năm ngàn đồng, bà lấy làm gì rồi? Tất cả chi tiêu trong nhà đều do tôi phụ trách, bà cần nhiều tiền như vậy làm cái gì!"

Điền Tiểu Phán cắn răng, biết lần này không tránh thoát, đành phải kiên trì mở miệng: "Tôi dùng cho Tư Vũ, Tư Vũ học vũ đạo phải có dụng cụ, các bạn học khác đều có, Tư Vũ cũng không có thể thiếu!"

"Dụng cụ gì mà dụng cụ, không ngoan ngoãn đọc sách chuẩn bị thi đại học, vũ đạo quan trọng như vậy sao?"

"Học tốt vũ đạo tương lai cũng có đường ra tốt, con gái đa tài đa nghệ có làm sao?"

"Vậy sao Vi Vi không được học?"

"Vi Vi tay chân vụng về không học được! Tư Vũ mới có thiên phú này!"

"Bà là người làm mẹ mà thiên vị giỏi thật đấy!" Nguyễn Chính Trạch giễu cợt nói.

Điền Tiểu Phán dứt khoát vô đã mê không sợ nức: "Ông cũng đừng đau lòng cho tiền của ông, tương lai khuê nữ trở nên nổi bật, ông cũng có ngày tốt lành."

Nguyễn Chính Trạch cười lạnh: "Tôi không cần nó trở nên nổi bật, thi được đại học đã rồi nói sau!"

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ông góa vợ già muốn tái giá coi trọng tính vi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Dùng tiền để nâng nó lên cao, mà thành tích vẫn nát bét!" Nguyễn Chính Trạch nghĩ tới những điều này, đầu vô cùng.

Âm thanh Điền Tiểu Phân đột ngột lên cao: "Vi Vi có thể đi, dựa vào đầu Tư Vũ kém một bậc?"

"Vi Vi tự mình thi đậu, nó có năng lực thì nó cũng tự thi đậu đi!"

"Làm chị mà không học tốt bằng em gái, ông bảo Tư Vũ làm sao ngẩng đầu lên?"

"Mặt mũi là mình tạo ra, không phải là người khác cho!"

Nguyễn Chính Trạch ném sổ tiết kiệm qua một bên: "Ngày mai tôi sẽ đi đệ đơn từ chức, mấy năm trước tôi đã muốn đi phươg nam liễu mạng, là bà sống chết không chịu, lần này, tôi đã quyết định rồi!"

"Nguyễn Chính Trạch, ông điên rồi, bát com đang yên đang lành lại không cần!" Điền Tiểu Phân hét lên rồi muốn nhào qua đánh nhau, Nguyễn Chính Trạch chán ghét đẩy cánh tay của bà ta ra: "Trên sổ tiết kiệm có hai vạn, bà hãy nghĩ cách gom góp đủ cho tôi trong ba ngày, nếu như không gom đủ..."

"Không gom đủ thì sao?" Điền Tiểu Phân tức đến đỏ bừng cả mặt, nghiêm nghị chất vấn.

Nguyễn Chính Trạch mĩa mai cười một tiếng: "Không gom đủ, tôi sẽ đến nhà mẹ đẻ của bà lấy lại năm vạn mà bà lén đưa cho em trai bà lợp nhà!"

Điền Tiểu Phân chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa: "Nguyễn Chính Trạch, đây là ông muốn bức chết tôi..."

"Nhiều năm như vậy, tôi đã nhường nhịn đủ rồi, bà lấy tiền mồ hôi xương máu của tôi cho em vợ, tôi chưa từng nói nửa chữ không, thiếu nợ thì trả tiền là thiên kinh địa nghĩa, dù là âm ỉ đến đồn công an, các người cũng đừng hòng không trả!"

"Ông cũng biết bọn họ vừa mới làm xong nhà còn thiếu rất nhiều tiền..."

Nguyễn Chính Trạch hừ lạnh nhìn Điền Tiểu Phân: "Tôi còn biết em trai bà đánh bạc ở bên ngoài một đêm thua mấy trăm đồng! Tóm lại, hai vạn đồng, gom đủ trong ba ngày cho tôi, nếu không lần này, tôi sẽ không để lại mặt mũi cho nhà mẹ đẻ của bà đâu!"

Nguyễn Chính Trạch quay người ra khỏi phòng ngủ, Điền Tiểu Phân ngăn người hồi lâu mới lao đảo đuổi theo: "Nguyễn Chính Trạch, đã muộn như vậy, ông còn đi đâu, ông trở lại cho tôi!"

Nguyễn Chính Trạch không quay đầu lại cần áo sơ mi đi ra ngoài, Điền Tiểu Phân đuổi theo, tiếng đóng sầm cửa vang lên, như đang đập vào mặt bà ta, bà ta kinh ngạc đứng ở nơi đó, đứng hồi lâu, mãi đến khi Nguyễn Tư Vũ sợ hãi kêu lên: "Mẹ..."

Điền Tiểu Phân mới vội lau nước mắt tràn mi, cố nở nụ cười: "Không có gì, Tư Vũ, con đưa em con đi ngủ đi..."

Nguyễn Tư Vũ bủi môi: "Đã lớn thế rồi, còn cần con đỡ, nó không tự ngủ được à!"

Nguyễn Gia Bảo đã gần mười tuổi.

Điền Tiểu Phân vừa muốn mở miệng, Nguyễn Tư Vũ lại mềm nhũn nói: "Được rồi, con đã biết, bây giờ con sẽ đi."

Điền Tiểu Phân nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Nguyễn Tư Vũ, trong lòng không khỏi mềm mại.

Nếu con gái nhỏ được tri kỷ như này, bà ta đã không ngày ngày bị tức chết.

Nha đầu chết tiệt này không biết có phải là đã uống nhầm thuốc hay không, đầu tiên là gan to bằng trời đối nghịch làm trái lại bà ta, sau đó không biết tại sao khuyến khích chồng bà ta tra sổ tiết kiệm...

Điền Tiểu Phân đã trực tiếp gắn tội danh trên đầu Tĩnh Vi, thậm chí ở trong lòng nhận định là con gái nhỏ bởi vì ghen tị với chị gái, mới có thể có ý nói cho Nguyễn Chính Trạch, chuyện Nguyễn Tư Vũ không thi đỗ.

Đừng tưởng rằng trốn ở trường học là bà ta không tìm được nó, chẳng phải Nguyễn Chính Trạch cần hai vạn sao?

Điền Tiểu Phân tính toán trong lòng, vợ của ông chủ cửa hàng làm quan tài mai táng đã chết, bây giờ đang vội lấy vợ mới.

Bà ta nghe Tư Vũ nói, ông chủ kia nhiều lần chặn con bé bởi chuyện con gái nhỏ, rất rõ ràng coi trọng con gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Em gái của con và nam sinh đi cả đêm không về...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà ta nghe Tư Vũ nói, ông chủ kia nhiều lần chặn con bé lại hỏi chuyện con gái nhỏ, rất rõ ràng là coi trọng con gái nhỏ.

Mặc dù con gái nhỏ hay ganh tị, nhưng khuôn mặt cũng khá được, người góa vợ đó đã nhìn trúng con gái nhỏ, vậy thì bà ta phải bán con gái nhỏ với giá tốt.

Thứ nhất có thể bổ sung khoản thiếu hụt lần này, thứ hai cũng có thể mua cho Tư Vũ chút quần áo đẹp, để con bé nổi bật ở trường vũ đạo, còn phải mua cho Gia Bảo dụng cụ học tập mới, Gia Bảo đã muốn từ rất lâu.

Trong lòng Điền Tiểu Phân đã quyết định, thời gian trôi qua cũng dần bình tĩnh lại.

Bà ta hiểu rõ tính của Nguyễn Chính Trạch, rất dễ nấn bóp, nếu không phải như thế, đã chẳng bị bà ta nắm chặt tài chính trong nhà, bà ta trợ cấp cho em trai nhà mẹ đẻ, ông cũng không hai lòng.

Chờ lát nữa ông trở về, bà ta cúi đầu, rồi dần thổi gió bên gối, ông bớt giận rồi, tất cả còn không do bà ta định đi sao?

Nhưng Nguyễn Chính Trạch đi cả đêm không về, sáng sớm ngày hôm sau, ông đã đi thẳng đến đại viện quân đội, đi gặp Lý Bắc Cương.

Nói chuyện đến tận giữa trưa, Nguyễn Chính Trạch càng kiên định với suy nghĩ đi phương nam lập nghiệp.

Về đến nhà, Điền Tiểu Phân không ở phòng khách, Nguyễn Tư Vũ bày ra khuôn mặt tươi cười, ngoan ngoãn đi lên gọi một tiếng: "Cha."

Rồi đưa một tờ bài thi cho Nguyễn Chính Trạch, số điểm 93 đó tươi trên đó khiến nét mặt Nguyễn Chính Trạch mềm đi, ông đưa tay vỗ vai con gái lớn: "Thành tích của con có tiến bộ, cha rất vui, chuyện quá khứ coi như xong."

"Mẹ cũng là vì tốt cho con thôi, hơn nữa con cũng cảm thấy sau khi lên lớp cao, áp lực rất lớn, thành tích của mọi người đều tốt, con không thể không cố gắng gấp bội, cho nên, cha, thật ra mẹ làm như vậy cũng là vì tốt cho con, không sai..."

Nguyễn Tư Vũ nhân cơ hội nói chuyện giúp Điền Tiểu Phân.

"Nhưng mẹ con không nên không bàn bạc chút gì với cha, dù sao cha cũng là chủ của cái nhà này!"

Nguyễn Chính Trạch nhăn mày, nghĩ đến mấy năm nay Điền Tiểu Phân chịu khổ vất vả đi theo ông, rốt cuộc vẫn mềm lòng: "Mẹ con đâu?"

"Đi trường học đưa quần áo và đồ ăn cho em gái, mẹ nhớ em gái, sợ em ấy không quen..."

Nguyễn Tư Vũ vừa nói vừa cẩn thận từng li từng tí nhìn về mặt của Nguyễn Chính Trạch.

Quả nhiên sắc mặt Nguyễn Chính Trạch hòa hoãn hơn.

"Thật ra mẹ vốn rất thương em gái, có điều bây giờ em gái đang giận dữ..."

Nguyễn Tư Vũ nhìn lên về phía Nguyễn Chính Trạch, lại khẽ nói: "Đúng rồi cha, hôm qua cha đi trường học, nhìn thấy em gái không?"

Nguyễn Chính Trạch nghe cô ta nhắc đến chuyện ngày hôm qua, lúc này kira giận lại tăng vọt: "... Đừng nhắc đến thứ không biết xấu hổ không có liêm sỉ đó cho cha! Mặt mũi của Nguyễn gia chúng ta bị nó làm mất sạch..."

"Cha, cha hãy bớt giận, rốt cuộc là sao vậy ạ..."

Nguyễn Tư Vũ vội vàng vỗ lưng Nguyễn Chính Trạch, đúng lúc này, cửa phòng khách bị đẩy ra, Điền Tiểu Phân khóc lóc đi vào.

"Làm sao vậy?" tính cách của Điền Tiểu Phân không tốt, lại còn ngang ngạnh, đây là lần đầu tiên khóc thành thế này.

Nguyễn Chính Trạch vội hỏi, Nguyễn Tư Vũ đã bị dọa đến nỗi khuôn mặt nhỏ trắng bệch: "Mẹ, mẹ đừng dọa con, xảy ra chuyện gì rồi..."

"Mẹ đi trường học tìm Vi Vi, Vi Vi không muốn gặp mẹ, mẹ nghe mấy cô bé trong kí túc xá nói, tối hôm qua con bé ra ngoài cùng một nam sinh, rạng sáng mới trở về..."

Điền Tiểu Phân như là trời sập, thất hồn lạc phách ngồi trên ghế salon: "Vậy phải làm sao bây giờ, thanh danh của con gái bị hủy hoại, đời này xong rồi..."

Nguyễn Chính Trạch cắn chặt hàm răng, trợn mắt, ông vừa nghĩ tới một màn nhìn thấy hôm qua, nam sinh kia đè con gái nhỏ xuống giường, cả người ông đã tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, hận không thể tự tay bóp chết nghiệt chủng kia!

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người đàn bà điên âm ỉ sân trường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ông vừa nghĩ tới một màn nhìn thấy hôm qua, nam sinh kia đè con gái nhỏ xuống giường, cả người ông đã tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, hận không thể tự tay bóp chết nghiệt chủng kia!

"Em gái sẽ không làm loại chuyện không biết liêm sỉ đó đâu..."

Về mặt Nguyễn Tư Vũ không dám tin sợ hãi mở miệng.

Nguyễn Chính Trạch bỗng nhiên thở một hơi thật dài, chậm rãi ngồi ở trên ghế salon: "Không thể để nó tiếp tục như vậy, còn tiếp tục như vậy, mặt mũi Nguyễn gia chúng ta sẽ bị nó ném sạch, trước khi tôi đi, nhất định phải giải quyết chuyện này..."

"Lão Nguyễn, ông muốn giải quyết như thế nào, con đã lớn, chúng ta cũng không quản được..."

Điền Tiểu Phân khóc đau lòng lại tủi thân.

"Bất nó nghỉ học đi, không thể để nó muốn làm gì thì làm được."

Đang yên ổn bỗng nhiên muốn trọ ở trường, thì ra là vì mất đi mây lại với nam sinh trong trường học.

Nguyễn Chính Trạch tuyệt không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra ở Nguyễn gia. Ông còn nhớ rõ con gái của lão Triệu trong xưởng, khi còn đang đi học yêu đương lãng nhãng, cuối cùng bụng lớn lại bị người ta đá.

Đứa con gái đó nhất thời nghĩ quần nhảy lầu tự sát, vợ chồng lão Triệu sắp điên rồi, trong vòng một đêm tóc trắng phau.

Con gái khác con trai, điều quan trọng nhất của con gái chính là thanh danh, còn những việc khác đều là thứ yếu. Nguyễn Chính Trạch trong sạch cả một đời, tuyệt đối không thể trở mặt nhìn Nguyễn Tinh Vi làm hỏng thanh danh tốt của Nguyễn gia.

"Đến lúc đó, Tiểu Phân, bà canh chừng nó thật kĩ cho tôi, tuyệt đối không thể để cho nó làm bất cứ chuyện gì đáng xấu hổ."

Điền Tiểu Phân lau nước mắt, thử thăm dò hỏi một câu: "Chỉ bằng tìm một nhà khá giả gả nó đi?"

"Như vậy sao được, nó mới có mười sáu tuổi sao có thể lấy chồng!"

Nguyễn Chính Trạch trừng mắt, Điền Tiểu Phân không dám nói nữa, trong lòng lại oán thầm, chờ ông đi phương nam rồi, nha đầu chết tiệt này còn không mặc cho tôi xử sao.

Đến lúc đó chỉ nói nó không biết xấu hổ ngủ với người ta, không gả không được, lão Nguyễn có thể làm gì được bà ta?

Điền Tiểu Phân hạ quyết tâm và trao đổi một ánh mắt 'An tâm chứ vợ' với con gái lớn, rồi không nói thêm nữa.

Thứ hai, Điền Tiểu Phân xung phong việc đi trường học một chuyến, xử lý chuyện Tinh Vi nghỉ học.

Khi bà ta nói với Tinh Vi chuyện bất cô nghỉ học về nhà mẹ, Tinh Vi không nói một chữ, quay người đi vào phòng học.

Ban đầu Điền Tiểu Phân là công nhân xưởng may, lúc đầu đã không có văn hóa gì, nhiều năm mài mòn như vậy, đã sớm không khác gì mấy mẹ đàn bà đầu đường cuối ngõ.

Hành động của Tinh Vi chọc giận bà ta.

Điền Tiểu Phân không để ý bây giờ sắp đến giờ vào lớp, giáo viên đã đứng ở bên ngoài phòng học, xông vào phòng học đến trước bàn của Tinh Vi, ném hết sách vở của cô đi.

"Nha đầu chết tiệt kia, cha mày đã nói với tao rồi, mày làm chuyện đáng xấu hổ ở trường như thế, còn mặt mũi mà tiếp tục ở lại đây à?"

Điền Tiểu Phân tóm lấy cánh tay của Tinh Vi muốn kéo cô ra khỏi phòng học: "...Chẳng lẽ chờ đến khi mày lớn bụng bị trường học đuổi học, bọn tao phải đi chùi dít cho mày?"

"Bà làm gì và nổi điên cái gì, mẹ điên này từ đâu tới đây!" Trần Dương vừa mới vào phòng học đã thấy cảnh này, anh chỉ cảm thấy máu vọt lên trán, cả người hoàn toàn mất khống chế vọt tới...

Cơ thể của Điền Tiểu Phân vô cùng cường tráng, nhưng Trần Dương cũng ngang ngược dữ dần, va chạm này, khiến Điền Tiểu Phân phải lui về phía sau mấy bước, suýt nữa té ngã trên đất.

Lúc này Điền Tiểu Phân đặt móng ngồi dưới đất, vỗ đùi kêu rên: "Tôi đã tạo nghiệp gì đây, sinh ra một đứa con gái không biết liêm sỉ như thế nào... cấu kết làm bậy với nam sinh ở trường học, bây giờ còn dám ra tay với mẹ ruột của mình..."

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhị thế tổ vì cô nương mình thích, cam tâm tình nguyện cúi đầu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tinh Vi im lặng đứng ở nơi đó, trên mặt cô mất sắc máu, nhưng cả người lại bình tĩnh.

Bình tĩnh như một đầm nước sâu, sẽ không còn sinh ra gợn sóng đối với mấy kẻ râu ria này.

"Nếu bà cảm thấy có đứa con gái như tôi khiến bà mất mặt xấu hổ, như vậy từ giờ trở đi, bà hãy coi như không có đứa con gái này là được."

Tinh Vi chậm rãi mở miệng, môi mòng hơi nhếch lên, cổ đứng đậy, Điền Tiểu Phân ngồi, cô từ trên cao nhìn xuống Điền Tiểu Phân, ánh mắt như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy bó cùng lạ lẫm

Tiếng khóc la của Điền Tiểu Phân đột nhiên ngừng lại.

Trong phòng học yên tĩnh khiếp người, quạt trần ở trên đỉnh đầu quay đều kẹt.

Mồ hôi ướt đầm trên lưng Tĩnh Vi được thổi khô, trong mắt cô chỉ còn lạnh lùng hàn ý: "Tôi sẽ không nghỉ học, tuyệt đối không!"

"Mày——"

Điền Tiểu Phân bò dậy từ dưới đất, bỏ nhào qua muốn đánh Tĩnh Vi.

Trần Dương đang định đi lên ngăn cản, bỗng dung có bóng người chặn trước người Tĩnh Vi, cổ tay Điền Tiểu Phân bị một bàn tay mạnh mẽ đánh thép bóp chặt, đau nhức kịch liệt ập tới, như thể xương cổ tay sắp bị bẻ gãy.

Nét mặt Lê Thận Hành không dao động, khoe môi mím chặt, bẻ cánh tay to mọng kia về đằng sau, thoáng chốc Điền Tiểu Phân đau đến nỗi mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, ngay cả tiếng kêu đau cũng không kêu nổi.

"Tôi cũng muốn biết rốt cuộc Nguyễn Tĩnh Vi đã tạo nghiệp gì, mà lại có một người mẹ như bà, chính miệng nói xấu nhục nhã con gái mình."

Lê Thận Hành nói xong câu cuối cùng, bỗng nhiên giận tái đi, ngón tay cậu dùng sức, Điền Tiểu Phân không chịu nổi kêu lên thảm thiết, thầy giám thị và Hiệu trưởng nghe phong phanh chạy tới cùng nhau đứng bên ngoài phòng học, nhìn một màn này, lại không ai dám đi lên ngăn cản.

Lê Thận Hành nắm chặt cánh tay Điền Tiểu Phân, lôi bà ta ra ngoài phòng học, mới đột nhiên buông tay ra, Điền Tiểu Phân như một cái túi rách nát bị vứt trên mặt đất, hồi lâu vẫn không thể đứng lên.

Lúc này Lê Thận Hành mới lười biếng vỗ vỗ tay, ánh mắt đảo qua mọi người ở đây, kiệt ngạo mà sắc bén, cậu nói rõ từng câu từng chữ: "Hôm nay tôi sẽ nói rõ, Nguyễn Tĩnh Vi trong sạch, là từ trước đến nay Lê Thận Hành tôi đây đưa không rõ với cô ấy, cô ấy là cô gái ngoan ngoãn, học sinh tốt, tôi là nhị thể tổ, thiếu gia ăn chơi, ai trong sạch ai bẩn thỉu, trong lòng mọi người biết rõ."

Ánh mắt Lê Thận Hành chậm rãi rơi trên người Tĩnh Vi, cơ thể cô mong manh đứng đó, lưng lại ưỡn lên thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ như vậy, còn không to bằng bàn tay cậu, nhưng sắc mặt cô lại cứng cỏi mà quật cường.

Nếu như nói điều đầu tiên hấp dẫn cậu là gương mặt xinh đẹp và khí chất này, như vậy bây giờ cậu lại càng thích tính cách nhìn như yếu đuối thật ra lại rất kiên trì của cô.

Khoe môi Lê Thận Hành nở nụ cười kiêu căng mà lười biếng, nụ cười này lại khiến Tĩnh Vi bỗng nhiên đỏ mặt.

Kiếp trước anh cũng như thế, đáng vẻ không thêm để ý, cô chọc giận anh như thế nào, muốn trốn thoát anh như thế nào, anh cũng vẫn mỉm cười dung túng, hoàn toàn bao dung tất cả đối với cô.

Lê Thận Hành thấy cô cúi thấp đầu, làn mi dài che khuất sương mù đáy mắt, trong lòng của cậu tự dung hơi bùn rùn.

Đời này, từ trước đến nay đều là người khác nhường nhịn cậu, đây là lần đầu tiên, cậu vì cô nương mình thích mà cam tâm tình nguyện cúi đầu.

"Mấy người hãy nói rõ đi!"

Ánh mắt Lê Thận Hành rời khỏi khuôn mặt Tĩnh Vi, rơi vào trên người Hiệu trưởng và thầy chủ nhiệm.

Hiệu trưởng hơi sững sốt, chột trùng mắt về phía thầy giáo bên cạnh học sinh: "Nghe cho rõ hết đây, Tĩnh Vi là đứa trẻ ngoan, học sinh tốt, học sinh ưu tú bồi dưỡng trọng điểm của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Một khuôn mặt lạnh nhạt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiệu trưởng hơi sững sốt, chột trùng mắt về phía thầy giáo học sinh bên cạnh: "Nghe cho rõ hết đây, Tĩnh Vi là đứa trẻ ngoan, học sinh tốt, học sinh ưu tú bồi dưỡng trọng điểm của chúng ta!"

"Đứng, đứng, đứa nhỏ Tĩnh Vi này thành tích tốt lại hiểu chuyện, các thầy cô giáo ai cũng thích!"

Các lãnh đạo giáo viên của trường học đều gật đầu, dĩ nhiên các học sinh cũng phụ họa theo.

Huống chi thành tích của Nguyễn Tĩnh Vi vốn tốt, tính tình tốt, mọi người cũng rõ như ban ngày.

Còn nữa, không ai dám đi đắc tội Lê Thận Hành.

Nhân vật này không rõ lai lịch, song lại trâu bò mang theo ánh sáng.

"Bà là phụ huynh của Nguyễn Tĩnh Vi đúng không...?"

Hiệu trưởng ra hiệu cho người bên cạnh diu Điền Tiểu Phân lên: "Bà xem, một đứa bé tốt như vậy, sao bà lại có thể hủy hoại thanh danh của con gái mình vậy, bà không làm tròn trách nhiệm của phụ huynh rồi..."

Cánh tay Điền Tiểu Phân đau dữ dội, còn muốn ăm ỉ, nhưng vừa ngẩng đầu đã chạm vào một ánh mắt lợi hại lạnh lẽo, lúc này bà ta rùng mình một cái, cắn chặt hàm răng, không dám tiếp tục mở miệng nói chuyện.

Nha đầu chết tiệt này, chẳng trách kiêu ngạo như vậy, thì ra là trèo lên cành cao mà.

Còn tiếp tục như vậy, sau này biết làm sao? Làm sao bà ta làm gì nó được?

Điền Tiểu Phân đã bí mật nói xong với ông chủ tiệm đám tang, hứa gả Tĩnh Vi cho ông ta, năm vạn sinh lễ còn phải mua dây chuyền vàng nhẫn vàng cho người mẹ vợ là bà ta.

Năm vạn a, Nguyễn Chính Trạch làm việc mệt gần chết một năm, cũng chỉ được hơn một vạn.

Nhưng bây giờ...

Chẳng lẽ con vịt đã đến miệng lại để nó bay?

Cánh tay Điền Tiểu Phân đau dữ dội hơn, đầu óc cũng không dùng được, hào hán không ăn thiết thòi trước mắt, đây là con gái bà ta, sớm muộn bà ta cũng có cơ hội trừng trị nó.

Áp úng đồng ý, Điền Tiểu Phân chặt vật rời khỏi trường học.

Phòng học của Nguyễn Tư Vũ ở tầng trên, dĩ nhiên nghe thấy động tĩnh, song chỉ trốn sau lưng người khác không đi lên.

Cô ta không ngờ, lại có nhiều người ra mặt vì em gái như vậy.

Cô càng không ngờ, người kiêu ngạo như Lê Thận Hành, lại sẽ vì em gái mà nói như vậy.

Nếu như cũng có người đối xử với cô ta như thế...

Nguyễn Tư Vũ không khỏi cắn chặt bờ môi.

Lại có người vỗ nhẹ bờ vai của cô ta, cười nói: "Tư Vũ, em gái cậu rất tốt nha, cậu làm chị, nhưng lại hay bị so sánh..."

"Minh sao có thể vượt được em gái mình, nó xinh đẹp thông minh như vậy..."

"Dĩ nhiên là cậu kém hơn em gái cậu rồi, dựa vào người theo đuổi người ta, cậu đi đâu tìm được người còn lợi hại hơn Lê Thận Hành chứ?"

Nguyễn Tư Vũ bỗng dưng cắn chặt hàm răng, cô gái xinh đẹp cùng lớp vũ đạo với cô ta đã đắc ý cười quay người đi vào phòng học.

Tay chân Nguyễn Tư Vũ run run, trở mắt nhìn Lê Thận Hành che trở tiện nhân Nguyễn Tĩnh Vi rời đi, bất tri bất giác nghiêng răng kéo kẹt.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Nguyễn Tĩnh Vi lại có mệnh tốt như vậy!.

Khi Lê Thận Hành vừa tới, không phải cô ta không có tâm tư.

Nhưng Lê Thận Hành, khi chơi bóng vận động cùng với các nam sinh, cũng cười cười nói nói, song vừa nhìn thấy nữ sinh hoa si, gương mặt kia lập tức vô cùng âm trầm, khiến người ta sợ hãi.

Có nữ sinh lớn gan bí mật bàn tán, khuôn mặt của Lê Thận Hành thật lạnh cảm.

Nguyễn Tư Vũ không dám đến gần Lê Thận Hành.

Nhưng hết lần này tới lần khác nam sinh đó lại tình hữu độc chung với em gái mình, thậm chí lần lượt ra mặt vì nó.

Có cô gái nào mà trong lòng không hâm mộ, không ghen ghét?

Nguyễn Tư Vũ thất hồn lạc phách trở về phòng học, mấy cô gái cùng lớp vũ đạo với cô ta thấy cô ta đi đến liền lớn tiếng hỏi: "Tư Vũ, tháng sau sẽ thi, bọn mình đang định mỗi cuối tuần đi thủ đô tìm người biên đạo múa của rạp hát quốc gia chỉ dạy, cậu muốn đi cùng không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ Tổng Thống Định Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.